

[Ma Đạo Tổ Sư – Đồng Nhân Văn] Bá Đạo Tổng Tài Yêu Thương Ta

Contents

[Ma Đạo Tổ Sư – Đồng Nhân Văn] Bá Đạo Tổng Tài Yêu Thương Ta	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	19
9. Chương 9	23
10. Chương 10	29
11. Chương 11	34
12. Chương 12: Vi Thanh	36

[Ma Đạo Tổ Sư – Đồng Nhân Văn] Bá Đạo Tổng Tài Yêu Thương Ta

Giới thiệu

Thể loại: Ma đạo đồng nhân, bá đạo tổng tài công x minh tinh thụ, bao dưỡng văn, ngọt ngào, sủng, có H =))). Editor

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-dao-to-su-dong-nhan-van-ba-dao-tong-tai-yeu-thuong-ta>

1. Chương 1

Lam Trạm chưa từng nghĩ tới, ngày anh và hân gặp lại, lại là cảnh tượng này.

“ Ờ...” Ngụy Anh kéo kéo cà vạt, hai mắt ửng đỏ, nôn đến quay cuồng.

Do yêu cầu của anh cả, hôm nay anh bắt buộc phải tham gia yến hội hai nhà Lam Tô, mà trên thực tế đây chính là đại tiệc xem mắt của anh với em gái của Tô Thiệp Tô đồng sự. Toàn bộ quá trình anh đều làm mặt lạnh, cũng may bình thường vốn là cái bản mặt này, cũng không tính là quá thất lễ. Lam Hi Thần nhìn sắc mặt em trai càng ngày càng xấu, có chút vui vẻ cười trên nỗi đau của người khác. Rượu qua mấy vòng, Lam Trạm lấy cớ hút thuốc rời khỏi phòng, Lam Hi Thần nghe được hai chữ hút thuốc từ miệng em trai, vẻ mặt thoáng qua cứng ngắc, lòng lại phỉ nhổ: Ai chẳng biết Lam nhị thiếu không hút thuốc không uống rượu cơ chứ.

Hội quán này là nơi Lam Trạm thường xuyên tới, cũng coi như là gia sản Lam gia. Theo thói quen, anh đi tới rừng trúc sau hội quán, lại nghe thấy tiếng nôn mưa, mi mắt khẽ rung, anh quay người, phát hiện có người đang nôn mưa bên đường.

Người đang nôn mưa kia hình như cũng phát hiện có người đi tới, dùng ống tay áo lau qua miệng, xấu hổ cười cười, xoay người định bỏ chạy.

“Ngụy – Vô – Tiệ.” Lam Trạm nhìn bóng lưng kia, kêu lên.

Người nọ nghe được, bước chân dừng lại, xoay người nhìn chăm chú vào Lam Trạm, kinh ngạc nói: “Anh, là fan của tôi?”

Lam Trạm cảm thấy lời này cũng đúng, im lặng gật gật đầu.

“Hiện tại tôi đang rất bận, nếu anh muốn chụp ảnh...” Ngụy Vô Tiệ nhìn nhìn quần áo mình, nói: “Bây giờ cũng không thích hợp, nhưng tôi có thể đưa anh danh thiếp, hoặc là anh lưu số điện thoại của tôi lại, lần tới tôi sẽ tới tìm anh.”

Lam Trạm nghe vậy, gật gật đầu, lấy tờ giấy vừa nãy tiện tay lấy trên bàn, viết một dãy số đưa cho hắn.

Ngụy Vô Tiệ cũng không xem qua, tiện tay nhét vào trong túi, vẫy vẫy tay rồi rời đi.

Trở lại nhà gian, Lam Trạm ngồi lại nghe mấy lời khách sáo, tùy tiện bịa vài lý do rồi rời khỏi nhà gian. Lam Hi Thần thấy em trai ra ngoài rồi trở lại tâm tình đã tốt hơn nhiều, cũng mặc kệ anh, nói chung cũng là theo thói quen đi.

Rời khỏi nhà gian, Lam Trạm cũng không vội vã, chỉ đơn giản hỏi sơ qua tình hình mấy nhà gian hôm nay, thuận tiện nhìn xung quanh. Khó có được cơ hội tiếp xúc gần gũi với băng sơn thiếu gia, mấy mỹ nữ trên sân khấu dùng mọi thủ đoạn, cơ hồ muốn dính sát lên người anh, Lam Trạm cũng không tỏ vẻ gì, yên lặng theo dõi video.

Hôm nay, Ngụy Vô Tiệ là khách mời của phu nhân chủ tịch Ôn gia, tới bởi bà ta mở tiệc chiêu đãi. Trên video, từ lúc xuống xe đến hiện tại, tay Ôn phu nhân vẫn không rảnh, nhân cơ hội sờ soạng Ngụy Vô Tiệ, hắn vẫn cười hì hì, không né tránh. Phía sau sân khấu vang lên mấy tiếng bàn luận khe khẽ: “Ngụy Vô Tiệ này, thời gian ra mắt cũng khá tốt, là tiểu thớt tươi nhưng lại đặc tội với kim chủ, giờ thì tốt rồi bị đóng băng.”

Người khác lại nói: “Nghe nói hắn đóng phim, bị dùng quy tắc ngầm, còn bị phú bà bao dưỡng, đúng là sự thật nha.”

“Ôn phu nhân này ỷ chồng mình có tiền, lại mặc kệ bà ta, mấy tiểu thớt tươi cũng thay đổi liên tục nhưng ra tay hào phóng, Ngụy Vô Tiệ đúng là gặp được quý nhân mà.”

Mấy lời nói này mang theo sự khinh bỉ rõ ràng, Lam Trạm không nhịn được mà quay đầu liếc cô ta một cái, dọa cô ta đến im bặt. Anh quay đầu nhìn video, thấy Ngụy Vô Tiệ từ chối lời mời của Ôn phu nhân, bà ta lại sờ soạng hắn một lúc mới lên xe, xe đi rồi, Ngụy Vô Tiệ cũng quay lưng rời đi.

Nhìn nhìn thời gian trên CCTV, lại nhìn đồng hồ của mình, Ngụy Anh rời đi không lâu, Lam Trạm nhìn một chút rồi đứng lên, nhóm MM trước sân khấu ngạc nhiên nhìn anh, dùng ánh mắt trao đổi, Lam nhi thiếu, là trốn sao?

Hội quán này tương đối kín, cho nên rất được chính giới và thương giới có uy tín thích, hội quán đặt trên núi, tên cũng kêu vô cùng, Vân Thâm Bất Tri Xử (tôi xin được cười một cái vào chụy tác giả =))), ra vào chỉ có một cửa duy nhất. Lam Trạm vừa chạy vừa mở cúc áo, mưa vừa tạnh, trên mặt đất vẫn còn chút ẩm ướt, đường núi dính bùn trơn trượt, chạy một lúc mới thấy Ngụy Vô Tiệ ở đó.

Lam Trạm dừng bước, Ngụy Vô Tiệ cũng nghe thấy có người dừng lại sau mình, quay đầu lại thấy Lam Trạm đang chậm rãi bước tới, Ngụy Vô Tiệ kinh ngạc, nói: “Ah, là anh sao? Ách...” nắc một cái, nói tiếp: “Yên tâm đi, tôi nhớ rõ số anh rồi.” rồi rút từ túi ra tờ giấy kia.

“Em rất thiếu tiền sao?” Bị hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy, Ngụy Vô Tiệ sửng sốt rồi ha ha cười: “Phải.” nhìn nhìn Lam Trạm một cái: “Tôi nhìn là biết anh chính là con nhà giàu nha, dân thường

như tôi làm sao so sánh được với mấy người, anh biết tôi, chắc cũng biết mấy tiểu minh tinh hạng tép riu như tôi vì tiền cái gì mà chẳng làm được.” Vừa nói vừa tiến lại gần Lam Trạm, cố ý phả hơi lên mặt anh: “Hơn nữa, tôi là nam nha.” Chớp chớp mắt cười nhìn anh.

Cũng không đợi Lam Trạm phản ứng lại, Ngụy Vô Tiệן xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: “ Tôi thấy mấy thiếu gia anh cũng đừng đến xin tôi chữ ký, ngoài kia còn đầy minh tinh muốn nịnh bợ anh kia kìa.” Nói xong cười lạnh một tiếng, tiện tay ném tờ giấy viết số điện thoại của anh đi.

Lam Trạм nắm chặt tay, chậm rãi nói: “ Ngụy Vô Tiệן, tôi muốn bao em.”

Ngụy Vô Tiệן nghĩ có thể bản thân uống say đến hồ đồ rồi, ngăn người vài giây, mới từ từ quay đầu, không có tiền đồ hỏi lại: “ Anh, anh nói cái gì?”

Lam Trạм hơi nâng giọng lên, bình tĩnh nói thêm lần nữa: “ Tôi bao em.”

2. Chương 2

Ngụy Vô Tiệן cảm thấy tỉnh cả rượu: “ Anh muốn bao tôi? Anh chắc cũng biết hôm nay tôi bồi Ôn phu nhân đi, anh có thể so với bà ta sao?”

Lam Trạм bình tĩnh nhìn hắп, Ngụy Vô Tiệן cảm thấy hơi chột dạ, bởi vì sĩ diện mà vẫn ngẩng cổ lên nhìn anh. Đến khi Lam Trạм đi tới trước mặt hắп, anh tháo đồng hồ trên tay xuống, đặt vào tay hắп: “ Patek Philippe, chỉ có 5 chiếc trên thế giới, đã đủ chưa?”

Ngụy Vô Tiệן vẫn cảm thấy chóng mặt, không nói gì, lại thấy Lam Trạм đem chìa khóa xe nhét vào tay mình, hắп ngây ngốc hỏi: “ Bentley, cũng là hàng limited sao?” Lam Trạм nghĩ nghĩ, nói: “ Không phải, nếu em muốn, tôi cũng có thể cho em.”

Ngụy Vô Tiệן luôn tự tin mặt mình rất dày, nhưng lần này vẫn cảm thấy hơi ngại, không nói được gì, đồng hồ nắm chặt trong tay, Lam Trạм nhìn hắп, hỏi: “Thiếu sao? Hiện tại tôi không có nhiều thứ như vậy.” Chẳng đợi Lam Trạм nói xong, Ngụy Vô Tiệן đã cướp lời: “ Không, không, đủ rồi.” Nói xong lại cảm thấy hơi mất mặt, hắп giọng nói: “ Nhiều thế này, cũng đủ bao tôi một tuần.”

“ Một năm.” Dù gì anh cũng là thương nhân, dĩ nhiên không ngốc như vậy.

“ Ba tháng!” Ngụy Vô Tiệן mặc cả.

“ Được!” Lam Trạм không chút do dự đồng ý.

Ngụy Vô Tiệן cảm thấy hơi hối hận, hắп nghĩ có lẽ nên rút ngắn thời gian thêm chút nữa cũng được...

Cứ thế, Ngụy Vô Tiệן cảm thấy mình đã bị tiền tài làm mù mắt rồi, mặc dù bị người khác bao dưỡng có chút không chịu được. Phú bà lần trước tuy có ăn chút đậu hũ của mình nhưng cơ bản là chưa từng có ý định bao mình. Tóm lại, bây giờ tiền là quan trọng nhất, đã tìm được quả thật thích hợp cho chị*, có thể làm phẫu thuật được rồi, số tiền này đủ để chị sau khi phẫu thuật ra nước ngoài sống vô tư cả đời. Lại nghĩ đến bản thân bị một người đàn ông bao dưỡng, Ngụy Vô Tiệן cảm thấy lạnh cả người, da gà da vịt thì nhau xuất hiện.

Về nhà thu dọn vài thứ, sáng hôm sau Ngụy Vô Tiệן đi đến nhà Lam Trạм. Đối với đề nghị bao dưỡng của anh, Ngụy Vô Tiệן có chút oán than, quả nhiên là thương nhân, một chút cũng không để mình bị thiệt.

Ba tháng bao dưỡng này, theo ý Lam Trạм, công việc của Ngụy Vô Tiệן để Lam Trạм chỉ định hoặc cho phép mới được làm, ra khỏi nhà cần thông báo cho anh. Anh còn đưa cả sổ riêng cho hắп, yêu cầu mở máy 24h, nếu không nhận điện thoại hợp đồng sẽ bị hủy bỏ. Ngụy Vô Tiệן cố gắng kháng nghị: “ Đây đâu phải bao dưỡng, là bán mình đó, rõ ràng là anh muốn hạn chế tự do của tôi!” Lam Trạм không nói lời nào, bình tĩnh nhìn hắп, Ngụy Vô Tiệן chép chép miệng, sau đó ký tên trên “ Hợp đồng bán thân.” [chép]

Lúc ăn cơm trưa, Ngụy Vô Tiệp đột nhiên nhớ ra mình còn chưa biết tên kim chủ, vừa ăn vừa hỏi: “ Kim chủ, tôi còn chưa biết tên của anh?” Lam Trạm lạnh lùng nhìn hắ, Ngụy Vô Tiệp bị nhìn đến chột dạ, đến lúc hắ nghĩ sẽ không biết tên kim chủ nhà mình, Lam Trạm bình tĩnh nói: “ Em có thể gọi tôi là Lam Trạm.” Ngụy Vô Tiệp gậ gậ đầu, tiếp tục ăn cơm.

Sau khi kết thúc bữa trưa, Lam trạm nói qua loa vài câu liền rời khỏi nhà, lúc tới gần cửa hơi chần chừ, Ngụy Vô Tiệp nhìn anh có lời muốn nói, vô cùng tự giác đảm bảo: “ Yên tâm đi, tôi sẽ ngoan ngoãn ở nhà, tuân thủ hợp đồng.” Lam Trạm nhìn hắ, tuy biết hắ sẽ không ngoan ngoãn như vậy, nhưng vẫn gậ gậ đầu ra khỏi nhà. Ngồi trong phòng khách nhìn xe của Lam Trạm rời đi, Ngụy Vô Tiệp vỗ vỗ mấy hạt bụi không tồn tại, cười hì hì, trốn khỏi nhà.

Đứng trước cửa phòng bệnh, Ngụy Vô Tiệp chỉnh lại quần áo, về lên nụ cười, mở cửa đi vào. Cô gái yếu ớt nằm trên giường lập tức mở to mắt, vui mừng gọi: “ A Anh tới rồi.” Vô Tiệp là nghệ danh của Ngụy Anh, người nhà hoặc mấy người bạn thân thiết vẫn quen gọi hắ như vậy.

“ Chị!” Ngụy Vô Tiệp hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói, “ Chị, đã tìm được quả thận thích hợp rồi, em cũng chuẩn bị đủ tiền rồi, em nghe bác sĩ Ôn bảo thời gian tới có thể sắp xếp phẫu thuật cho chị.” Sau đó mỉm cười nhìn người chị vẫn luôn che chở cho mình.

Chị cười cười nói: “ A Anh, vừa rồi bác sĩ Ôn nói em lớn rồi mà vẫn còn muốn chơi trò chơi với chị đó.**” Nghe chị nói vậy, Ngụy Vô Tiệp ngây người, tìm lấy cái cớ, vừa bước ra khỏi phòng bệnh liền đi đến phòng của bác sĩ Ôn. Vừa mở cửa, hắ đã thấy đối thủ một mắt một còn Kim Tử Hiên, trong phút chốc định vung nắm đấm, may mà có bác sĩ Ôn ngăn cản, một bên nói: “ Ngụy tiên sinh, anh đừng xúc động, Kim tiên sinh tới đây là nghe về bệnh tình của chị anh.”

“ Ai cần hắ, nếu không phải do hắ ngày trước từ hôn, chị tôi mấy năm qua đâu phải vất vả như vậy, cũng không đến nỗi mắc phải căn bệnh này.” Cầm thấy bản thân không ngăn cản được hắ, Ôn Tình** kêu lên: “ Kim tiên sinh tới đây để nộp tiền.”

“ Ôn Tình!” Kim Tử Hiên muốn ngăn Ôn Tình nói ra nhưng cuối cùng vẫn không kịp. Một câu này, không chỉ khiến Ngụy Vô Tiệp kinh ngạc, còn có cả Giang Yếm Ly vì không yên tâm Ngụy Vô Tiệp nghe được. Kim Tử Hiên thấy cô, dịu dàng gọi: “ A Ly.”

Chị cũng không nhìn anh ta, hỏi bác sĩ: “ Bác sĩ Ôn, tiền phẫu thuật là do Kim tiên sinh nộp, không phải của A Anh sao?” Ôn Tình biết mình giấu không nổi, nhìn người bên cạnh vì ba chữ “ Kim tiên sinh” mà đau đớn, gậ đầu, Giang Yếm Ly không nói gì, quay người rời đi.

“ Chị.” Ngụy Vô Tiệp vừa chuẩn bị rời đi, lại bị Ôn Tình kéo lại, sau đó nhìn kẻ đáng ghét Kim Tử Hiên đi sau chị về tới phòng bệnh, “ A Ly.” một đường theo sau muốn đỡ lại không dám theo chị về phòng bệnh.

Ngụy Vô Tiệp biết rõ, nhiều năm nay chị vẫn luôn đơn phương thích Kim Tử Hiên nhưng lại kiên cường không chịu thừa nhận, tật xấu này của chị cũng không liên quan tới Kim Tử Hiên, bây giờ anh ta như vậy, chị tuy vui vẻ nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu. Ôn Tình biết hắ khó chịu, do dự mãi rồi mới nói cho hắ, thật ra một năm nay, phí điều trị của chị một nửa do hắ chi trả, nửa còn lại vẫn là Kim Tử Hiên âm thầm giúp đỡ, không hề có ý muốn để cho chị em họ biết. Em trai chị là Giang Trừng vẫn đang du học, vì để không ảnh hưởng đến việc học của cậu, Ngụy Vô Tiệp chỉ đành nói dối cậu, bảo chị chỉ cần làm một cuộc tiểu phẫu mà thôi.

Ngụy Vô Tiệp không biết mình làm thế nào ra được bên ngoài, nhưng nhìn thấy xe của Lam Trạm đỗ trước cửa bệnh viện, hắ biết, mình die rồi.

=====

* QT là sư tỷ, nhưng tôi đổi thành chị để phù hợp với văn phong hiện đại hơn nhé.

** QT: “A Anh, vừa rồi ôn đại phu tới nói qua, người xem người bao lớn người, còn muốn cùng sư tỷ chơi trò chơi.”

*** QT: Ôn Nhu, nhưng tôi cũng không chắc là có nhân vật này hay không, nên đổi thành Ôn Tình, sau này nếu nhân vật Ôn Tình xuất hiện thì sẽ đổi lại sau.

3. Chương 3

“ Lam Trạ, Lam Trạ, chuyện này tôi có thể giải thích, tôi tới đây là để...” Không nghe hấn nói, Lam Trạ lạnh lùng nói: “ Lên xe.” Lời này khiến Ngụ Vô tiện cảm thấy còn có chút hy vọng, hấn hớn hở ngồi xuống ghế phụ, suốt đường về Lam Trạ luôn trừng về mặt lạnh lùng. Mỗi lần Ngụ Vô Tiện muốn nói gì, anh chỉ liếc hấn một cái, khiến hấn cảm thấy vô cùng mất mặt, không mở miệng nữa.

Xe không chạy về nhà, Ngụ Vô Tiện có chút khấn trương: “ À, Lam Trạ, chuyện này tôi không phải tôi cố ý, nếu không anh nghe tôi giải thích có được không?” Tuy biết về sau tiền chữa bệnh của chị không phải lo lắng nữa, nhưng hấn lại không muốn nhận tiền của Kim Tử Hiên, vì vậy đành phải ôm chặt đùi của Lam Trạ.

Đèn đỏ xe dừng lại, Lam Trạ quay đầu nhìn hấn, nhớ lại lúc nãy trở về, trong nhà không có ai, di động người kia cũng không mang, trong phút chốc tâm tình tuột dốc không phanh, lòng anh lại nổi lên một cổ bực tức. Rõ ràng anh có thể cho người kia thứ hấn muốn, không muốn để hấn làm việc phải nhìn sắc mặt người khác, hấn lại không biết ơn. May mà anh biết chị của Ngụ Vô tiện đang nằm viện, đành mang chút tâm lý may mắn tới bệnh viện, vừa đến cửa đã thấy được hấn.

Càng nghĩ cảm xúc càng tuột dốc, sắc mặt cũng trở nên khó coi, Ngụ Vô Tiện nhìn về mặt lạnh lùng của anh, cũng không biết người này đang suy nghĩ gì, đành phải mặt dày giải thích: “ Là thế này, tôi tới bệnh viện thăm một người bạn, vừa định về nhà lại thấy anh, tôi thật sự không cố ý đâu mà. Kim chủ à

, anh đừng hủy bỏ hợp đồng nha

, kim chủ anh nhìn này, tôi rất là nghe lời đó nha, tôi đảm bảo sau này sẽ không tự tiện rời khỏi nhà, anh bảo tôi đi đông không dám đi tây, a di động của tôi đâu rồi?” Sau đó nhìn thấy Lam Trạ đưa cái di động chuyên dụng cho hấn, biết là anh sẽ không hủy hợp đồng, nhanh tay cầm lấy, còn khoa trương gào lên: “Tạ chủ long ân!”

Bị hấn chọc, cảm xúc của Lam Trạ thoáng tốt lên, trái một câu kim chủ phải một câu kim chủ, Lam Trạ biệt nữ nói: “ Tôi có tên, gọi Lam Trạ.”

“ Ừm ừm, Lam Trạ Lam Trạ tên của anh thật dễ nghe, nhưng mà sao nghe có chút quen tai nhỉ?” Ngụ Vô Tiện suy nghĩ một lúc liệu có phải hấn đã từng nghe tên này ở đâu rồi không, xe dừng lại trước cửa Office Building, bảo vệ nhanh chóng chạy tới mở cửa mời Lam Trạ xuống xe, Ngụ Vô Tiện tự mình mở cửa xe, đi theo anh vào tòa nhà. “ A, tôi biết rồi, anh chính là Lam nhĩ thiếu tập đoàn Lam thị, Lam Trạ.”

Bỗng nhiên bị hấn gào lên như vậy, Lam Trạ giật cả mình, mọi người xung quanh cũng vô cùng tò mò nhìn người sau lưng Lam nhĩ thiếu. Lam Trạ dẫn hấn tới Tổng công ty Lam gia. Lam Trạ dường như với đáp án này cũng không quá vừa lòng, người bên cạnh lại kêu lên: “ Ai nha, tôi nói này Lam Trạ, khó trách anh có nhiều tiền đến vậy, hóa ra anh chính là phú nhĩ đại trong truyền thuyết nha, đúng rồi, anh hình như còn có một anh trai sinh đôi, tên là cái gì Lam ... Thần ý nhỉ?”

“ Hi Thần, không phải anh trai sinh đôi.”

“ Đúng rồi, Lam Hi Thần, hai người không phải anh em sinh đôi sao, nghe nói hai người giống nhau như đúc...” Đột nhiên Ngụ Vô Tiện dừng mồm, bởi vì hấn đã thấy người anh em giống y hệt Lam Trạ trong truyền thuyết, Lam Hi Thần, Lam đại thiếu.

Trong phòng hội nghị, ngoại trừ anh em Lam gia, Ngụ Vô Tiện, còn có ông chủ của hấn.

Lam Hi Thần ra hiệu để hai người ngồi xuống, mở miệng nói: “ Nếu mọi người đã đến đông đủ, như vậy tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề, chúng tôi muốn đưa Ngụ tiên sinh tới tập đoàn Lam thị, ngài nói một cái giá đi.”

Thường Bình được Lam thị gọi tới vẫn giữ nguyên vẻ mặt kinh ngạc, cứ tưởng Lam thị nhìn trúng công ty của mình muốn thu mua, ông ta cũng tiện dựa vào cây to, không ngờ Lam thị lại muốn một Ngụ Vô Tiện nhỏ bé chỗ ông ta.

Hoàn hồn trở lại, Thường Bình đầu sao vẫn là thương nhân, nhanh chóng sắp xếp lại thông tin, người có thể khiến Lam thị song bích yêu cầu, không cần biết bản thân có sử dụng hay không, nhưng với họ chắc chắn rất quan trọng, vậy thì cứ nói thách cao là được. Nghĩ là làm, ông ta chốt dạ giờ nắm ngón tay: “ Năm ngàn vạn.”

Trầm mặc một lúc, Lam Hi Thần mở miệng: “ Thường tổng, theo chúng tôi được biết, hợp đồng của Ngụy tiên sinh chỉ còn nửa năm, giá này của ngài, có phải quá cao hay không?”

Thường Bình tiếp lời: “ Lời này của Lam đại thiếu sai rồi, cổ nhân có câu:” Thiên kim khó cầu.” mà”

Ngụy Vô Tien ngồi bên cạnh ra sức phì nhổ, lão già chết tiệt, 5000 vạn, ông nghĩ người Lam gia đều là kẻ ngốc à, lão già thối, hợp đồng trên người ông đây còn có nửa năm, vậy mà vẫn còn muốn tí thịt vụn trên người ông đây, quả thực là tức chết ông mà.

“ Một ngàn vạn.” Ngụy Vô Tien vẫn đang nghĩ ngợi linh tinh, đã bị giọng nói lạnh lùng bình tĩnh của Lam Trạ làm cho giật mình.

Lam Hi Thần tiếp lời: “ Thường tổng ngài cũng biết, Lam thị tuy có tập đoàn giải trí dưới trướng nhưng vẫn chưa có nghệ nhân, mượn cơ hội lần này để tiến quân vào làng giải trí, hy vọng Thường tổng có thể nhường cho một chút.”

Thấy Thường Bình không nói lời nào, Lam Hi Thần nghiêm mặt nói: “ Ngụy Vô Tien này Lam thị nhất định phải có, mong là Thường tổng có thể suy nghĩ kĩ một chút.”

Thường Bình cũng chẳng phải kẻ ngốc, 5000 vạn, chẳng qua là thuận miệng ra giá, hợp đồng của Ngụy Vô Tien cũng sắp hết, củ khoai lang phồng tay này ông ta cũng chẳng muốn giữ lâu, Lam thị sẵn sàng cầm lấy củ khoai này, ông ta cũng thuận nước đẩy thuyền.

Vì thế, Ngụy Vô Tien được chuyển nhượng với giá 1000 vạn, mấy ngày sau cũng được lên tin tức giải trí một lần, nhưng bởi vì danh tiếng của hắn quá thấp, người chú ý cũng không nhiều lắm.

Vấn đề hợp đồng cũng đã giải quyết xong, Lam Trạ kéo theo Ngụy Vô Tien, chào Lam Hi Thần rồi dời đi trước. Nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, Lam Hi Thần yên lặng nghĩ lại bản hợp đồng vừa rồi, chỉ cần dùng 500 vạn là có được người, Lam Trạ lại phá gia dùng tới tận 1000 vạn. Lại nhớ hôm qua anh cầm 1000 vạn tới tiệm cầm đồ chuộc lại đồng hồ, nếu không phải ông chủ nhận ra đây là đồ của của Lam nhị thiếu, lại còn có giá trị của chiếc xe kia... aizz, may mà ông trời mở mắt, Ngụy Vô Tien kia coi như dùng lại đúng lúc. Ngấm lại vẻ mặt vui vẻ của em trai lúc rời đi, Lam Hi Thần chỉ có thể tự an ủi bản thân, coi như là bỏ ngàn vàng mua một nụ cười đi. Hãy cảm xúc lên xuống như cổ phiếu này, Lam Hi Thần bày tỏ, làm anh trai thật sự là quá mệt.

Sau khi rời khỏi Lam thị, Ngụy Vô Tien ngồi trên xe vô tâm cười cợt, dù sao hắn cũng là người của Lam thị, phá hỏng quy tắc rồi lại được phát lương gì gì đó thật là vui mà... Dường như nhận ra được ý nghĩ đen tối của hắn, Lam Trạ mặt không biểu tình nói: “ Sau khi em giải trừ hợp đồng với bên kia, Lam thị sẽ kí hợp đồng mới với em, hợp đồng trọn đời, nắm giữ 2% cổ phần của Lam thị.” Ngụy Vô Tien còn đang kinh ngạc, Lam Trạ lại nói một câu khiến vui sướng của hắn tan biến: “ Thời gian thử việc 3 tháng, trong 3 tháng này, nếu em vi phạm với các điều trong hợp đồng sáng nay, hợp đồng sẽ tự hủy.”

Ngụy Vô Tien cảm thấy như có xô nước lạnh, đổ ào một cái xuống cái đầu đang hoang tưởng của hắn.

4. Chương 4

Buổi tối, Lam Trạ đưa Ngụy Vô Tien ra ngoài ăn, vẫn là nhà hàng xa hoa như cũ, Toàn thị đệ nhất lâu.

Trong ghế lô, Ngụy Vô Tien hỏi: “ Chậc chậc, Lam Trạ, đây cũng là tài sản nhà anh sao?”

“ Không phải.”

“ Vậy anh là hội viên ở đây sao?”

“ Không, là anh cả.”

“ Nơi này cũng xa hoa quá đi, cảnh đêm này, ghế dựa này, đồ trang trí lại còn giá cả đắt...”

“ Im lặng.” Lam Trạm nhìn kĩ thuật diễn xuất của Ngụ Vô Tiệ đã đủ rồi, cố ý giả trang bản thân trở nên ham tài, Lam Trạm không thích hân thể này.

“ Ừm.” Ngụ Vô Tiệ vô cùng thức thời ngậm chặt mồm, không khí nhất thời trở nên xấu hổ.

May mà đồ ăn cũng mau chóng được bưng lên, Ngụ Vô Tiệ nhìn một bàn toàn đồ ăn, ngón tay chỉ chỉ, vừa ăn vừa gấp cho Lam Trạm: “ Lam Trạm, Lam Trạm, cái này ngon, anh mau ăn đi.” “ Lam Trạm, Lam Trạm, cái kia cũng ngon, mau ăn.” Gấp được mấy đĩa, thấy Lam Trạm không ăn, hân nghĩ thầm, không có lí nào anh ta gọi đồ ăn mình không thích hay là do chê đĩa của hân bẩn? Vì thế, khi Lam Trạm còn chưa kịp phản ứng, Ngụ Vô Tiệ đã cầm lấy bát của anh, lấy một đôi đũa mới gấp đầy thức ăn vào trong bát, đặt trước mặt anh: “ Lam Trạm, có phải anh chê đĩa của tôi dơ phải không? Giờ thì không sao rồi, tôi thay đĩa mới, anh ăn nhiều một chút.” Ngụ Vô Tiệ một bên nịnh nọt, bên kia nhìn mặt than vạ năm không đổi của Lam Trạm, cũng không đoán được anh đang nghĩ gì.

Lam Trạm cầm lấy bát, dưới ánh mắt chăm chú của Ngụ Vô Tiệ, gấp một miếng bỏ vào miệng chậm rãi ăn. Ngụ Vô Tiệ nhìn anh, càng khẳng định chắc chắn Lam Trạm có tính khiết phích. Nhìn Lam Trạm đang ăn, hân tiếp tục vui đầu ăn uống. Mỗi lần đi ăn, đều là vì tiệc chiêu đãi, ăn thì ít, uống rượu thì nhiều, hơn nữa ở đây lại còn toàn là đồ hân thích ăn. Ngụ Vô Tiệ cảm thấy Lam Trạm tuy bao dưỡng mình, nhưng lại không động tay động chân như phú bà, tiểu thư khác, hân cũng không có cảm giác bị ép buộc. Nhưng nghĩ đến hai chữ “ Bao dưỡng”, Ngụ Vô Tiệ rung cả mình, lại nhớ tới chút nữa phải ngủ cùng Lam Trạm, có điểm kì kì, tính tính một chút, thôi kệ, ăn no trước rồi tính sau.

Lam Trạm uống một ngụm nước để giảm vị cay trong miệng, đầu nghiêng về một phía nhìn sườn mặt an tĩnh của Ngụ Vô Tiệ, hân lúc này khác hân về tiêu sai hằng ngày, nếu có thể, anh tình nguyện bảo vệ hân cả đời.

Ngụ Vô Tiệ ăn ăn uống uống, thức ăn trên bàn cũng dần vơi, rượu uống cũng nhiều, nắc một cái, hân theo Lam Trạm về nhà. Dọc đường về, Ngụ Vô Tiệ chỉ đông chỉ tây kéo Lam Trạm đi nhưng đều bị anh từ chối, kế hoạch của hân thất bại, chỉ có thể ngoan ngoãn theo anh về nhà.

Về tới nhà, Lam Trạm bỏ một câu đi tắm, trở về phòng ngủ tắm rửa, Ngụ Vô Tiệ đi vào phòng khách tắm rửa, tắm xong, tùy tiện quần khăn tắm quanh hông đi vào phòng ngủ của anh.

Vì thế khi Lam Trạm đã sấy khô tóc bước ra khỏi phòng tắm thì thấy được Ngụ Vô Tiệ toàn thân ẩm ướt ngồi xếp bằng trên giường anh chán chết xem TV. Thấy Lam Trạm, Ngụ Vô Tiệ mặc kệ TV, giả vờ bình tĩnh nói: “ Tôi đã chuẩn bị tốt rồi, anh mau đến đi.” Sau đó nhắm chặt mắt, bỏ qua khuôn mặt ửng hồng của Lam Trạm.

“ Hồ nháo*.” Nghe được tiếng mắng, bị một cái áo choàng tắm ném vào mặt, Ngụ Vô Tiệ kéo nó xuống, mở to mắt, khó hiểu nói: “ Không phải anh bao nuôi tôi sao, vẫn nên làm gì đó chứ?”

Lam Trạm mặc kệ hân, nói: “ Mặc quần áo vào.”

Ngụ Vô Tiệ liếc thấy lỗ tai đỏ ửng của anh, có chút vui vẻ nói: “ Nè Lam nhị thiếu, anh sao thế. Bao nuôi không phải thế sao? Anh nghĩ phú bà bao tôi không phải vì thân thể này, chẳng lẽ là muốn bồi dưỡng tình cảm sao?”

Thấy Lam Trạm không chút dao động, Ngụ Vô Tiệ tiếp tục nói: “ Lam Trạm, tôi bảo nè, anh đừng thấy tôi gầy, nhưng mà thân thể này là hàng chất lượng cao đó, phú bà...”

“ Đủ rồi!” Lam Trạm không nghe nổi nữa, “ Ngụ Vô Tiệ, đủ rồi.”

“ Vẫn chưa đủ mà Lam nhị thiếu, đều là người trưởng thành, anh còn giả vờ cái gì, hay là anh không có kinh nghiệm, ha ha, tôi có thể dạy anh nha, tôi xem nhiều thư** lắm rồi, có thể...”

Ngụy Vô Tiệm còn chưa nói xong, lại bị Lam Trạm đè trên giường, hai người áp sát nhau: “ Có thể...cho...anh...xem...”Mấy chữ còn lại nuốt xuống, khẽ nuốt nước bọt, nghĩ thầm: Ngụy Anh hấn vẫn còn là xử nam đó, chẳng lẽ lần đầu tiên lại cho một người đàn ông sao... Trong lòng “đau đớn” khôn nguôi, nhưng nghĩ lại người này chính là đại gia đó, hơn nữa lớn lên không tồi. Cứ nghĩ lan man, đột nhiên đầu nóng lên, Ngụy Vô Tiệm liếm môi, ngẩng đầu hôn Lam Trạm.

Lam Trạm “phùng” một cái đỏ cả mặt, Ngụy Vô Tiệm cũng chẳng biết mình bị thánh nào nhập mà lại làm như vậy, không khí dần trở nên xấu hổ, mà xấu hổ hơn là hấn cương rồi. May mà cách lớp áo ngủ, Lam nhị thiếu vẫn chưa phát hiện gì.

Lam Trạm bị cưỡng hôn, đầu vẫn choáng váng, chậm rãi ngồi dậy, nói: “ Tuy tôi bao nuôi em, nhưng sẽ không ép em. Phòng trong nhà vẫn còn, em có thể chọn một cái.”

“ Ế, không cần không cần, tôi thấy chỗ này tốt lắm.”

Lam Trạm ngẩn người, gật gật đầu xóc chần lên nằm xuống. Ngụy Vô Tiệm im lặng trong bóng tối một lúc, cũng xóc chần lên, nằm xuống. Trong lúc mơ màng vẫn còn suy nghĩ, Lam Trạm lớn lên thực tuần tú, nhưng Lam Trạm thích nam nhân sao, sao trước kia không nghe tin đồn nào nhỉ? Không phải Lam Trạm bảo mình ở phòng khách sao, sao mình lại ngủ ở đây nhỉ? Ừm, giường này thực êm, chắc chắn hơn giường ở phòng khách, thực ấm nha~. Một đêm không mộng, Lam Trạm nghe được tiếng sột soạt bên cạnh quay người lại thấy Ngụy Vô Tiệm lẩm bẩm nói mê, cứ dán sát vào người anh, anh cũng không dám động dậy, im lặng để hấn ôm cả đêm.

=====

*Hồ nháo: thím nào thấy từ nào thuần Việt hơn thì báo tôi nha

~** Thư: Hoàng thư, Đông cung đồ các kiểu ấy, các thím hiểu mờ =)))

=====

Hàn:

Thôi xong, bạn nhỏ Tiệm Tiệm cưỡng hôn Lam nhị ca roài) ‘ ()

Hô hô, thế là hai trẻ hun roài *tung hoa*, ừm cũng cùng giường rồi nha *bắn pháo*

Ha ha ha tình hình là bạn nhỏ Tiệm Tiệm hình như mất trí nhớ, ờm ca này hơi gay đó ()

5. Chương 5

Ngày hôm sau, lúc Ngụy Vô Tiệm rời giường, mặt trời đã lên đến ngọn, Lam Trạm ngồi trong viện đánh đàn, Ngụy Vô Tiệm đứng trước cửa lắng nghe, cảm thấy khúc này hơi quen tai, hơn nữa rất dễ nghe. Kết thúc, Ngụy Vô Tiệm cảm thán: “ Không ngờ tiếng đàn của anh lại tốt đến vậy, chắc luyện lâu lắm rồi nhỉ?”

Lam Trạm liếc hấn một cái, cũng chẳng quan tâm, thấy hấn đã rời giường, nói: “Chiều nay tôi sẽ đến công ty, buổi tối có xã giao, không về ăn cơm. Tủ lạnh có thức ăn, nếu em không muốn có thể gọi cơm hộp, điện thoại với tiền đều ở phòng khách.” Dứt lời liền đi thay đồ. Đến khi quay ra vẫn thấy Ngụy Vô Tiệm đứng đờ đứng đó, liền hỏi: “ Sao vậy, thiếu tiền à?”

Ngụy Vô Tiệm dờ dẩn lắc đầu: “ Đủ rồi, số tiền này đủ để tôi ăn một tháng đó.”

Lam Trạm kì thực cũng là người không biết tính toán chi tiêu hằng ngày, cũng đành bỏ qua, lúc ra tới cửa, anh quay lại nói: “Ngụy Vô Tiệm, qua biểu hiện hôm qua của em, ba ngày này không cho phép em ra khỏi nhà.”

Ngụy Vô Tiệm cả kinh, nghĩ thầm: “ Tôi thích đi thì đi, xem anh làm được gì?”. Như đi guốc trong bụng hấn, Lam Trạm bổ sung: “ Ngoài cửa có camera theo dõi, di động của tôi có thể xem trực tiếp, nếu em ra

khỏi cửa, lập tức hủy bỏ hợp đồng.” Dứt lời cũng không quan tâm phản ứng của Ngụy Vô Tiệp xoay người bước đi. Vừa khép cửa, Lam Trạh nghe thấy Ngụy Vô Tiệp hét to một tiếng: “ Fuck!” khóe miệng kìm không được mà nhếch lên.

Lam Trạh vừa đi, Ngụy Vô Tiệp vẫn chưa từ bỏ ý định, đi tới cửa nhìn thấy một cái camera, nhe răng trợn mắt lại giờ tay chữ V tạo dáng mới chán nản vào nhà.

Phòng họp tập đoàn Lam thị.

Lam Hi Thần nhìn em trai ngồi đối diện không hề chuyên tâm nghe báo cáo, vừa ngồi xuống thì bắt đầu nghịch điện thoại, lại còn cười cười với nó, anh cảm thấy có chút hoa mắt, ngay lập tức chạy đi tìm thuốc nhỏ mắt.

Một kẻ hiếu động như Ngụy Vô Tiệp bị nhốt ở nhà cảm thấy vô cùng chán nản. Lam gia tuy không quá rộng lớn, nhưng đi xung quanh cũng phải mất nửa tiếng. Trong lúc lang thang, Ngụy Vô Tiệp phát hiện Lam Trạh đã từng học nhạc, lại khá thích cổ cầm. Lướt qua phòng nhạc, thấy cổ cầm được đặt ngay ngắn ở giữa.

Có vẻ như Lam Trạh ngày nào cũng nấu ăn, phòng bếp vô cùng rộng, trang thiết bị đủ cả. Lần sau có thể thử bữa trưa do anh làm, ha ha, bị bao nuôi thì đã sao???

Lại ngẫm nghĩ một hồi, nhớ ngày hôm qua hôn Lam Trạh, Ngụy Vô Tiệp thấy hần có chút lưu manh, càng nghĩ lại càng thấy Lam Trạh giống như nàng dâu nhỏ, eo quần tạp dề nấu cơm cho hần, nghĩ đến đây không kìm được mà bật cười.

Còn có cả phòng trà, nhưng hần nhìn lại không hiểu, trà cụ* mang hơi thở cổ kính. Từ phòng khách nhìn ra, trong viện có một bãi cỏ lớn, Ngụy Vô Tiệp nghĩ thầm nếu có cơ hội, hần nhất định sẽ mang chó con mèo con đến đây chơi đùa, nghe vậy cũng không tệ. Lại nghĩ nghĩ, nơi này tốt vậy mà chỉ có thể ở ba tháng, có chút tiếc nuối, nếu cứ ăn mà không phải trả tiền thì càng tốt hơn, nhưng lại nghĩ đến hai chữ “ Bao dưỡng”, ý nghĩ muốn ở đây nhanh chóng chạy mất dạng.

Đi lên tầng, Ngụy Vô Tiệp dừng trước cửa phòng ngủ Lam Trạh, tối hôm qua chỉ lo bị “ăn”, cũng chưa xem xét căn phòng này. Giường lớn 200 mét vuông (ok, tha thứ cho bà tác giả đi, toàn nghĩ chuyện tâm bậy, lần thế này thì bao giờ rơi xuống đất chứ ==!), trong phòng còn có giá để đàn, xem ra Lam Trạh vô cùng thích cổ cầm. Bài trí trong phòng rất đơn giản, lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo, đồ vật bài trí cũng không nhiều lắm nhưng vô cùng tinh xảo. Cạnh cửa sổ còn có một cánh cửa nhỏ, Ngụy Vô Tiệp như phát hiện ra châu lục mới, hần mon men đến gần, nhưng không ngờ cửa lại cài mật khẩu.

“ Hừ, thật không ngờ đó tiểu Lam Trạh (0.0), nhìn bề ngoài đứng đắn thế mà trong nhà lại có mật thất. Thương nhân có khác, bên trong chắc chắn toàn là tư liệu về đối thủ, chắc chắn, Lam Trạh à Lam Trạh, đen quá nha.”

Suy nghĩ một lúc, Ngụy Vô Tiệp vẫn bỏ qua nó, dù sao cũng là bí mật nhà người ta. Từ phòng ngủ chính đi ra, lại tùy tiện ngó nghiêng mấy phòng khác, cách bài trí cũng giống chính phòng, đơn giản nhưng sạch sẽ, đồ trang trí cũng rất tinh tế. Ngụy Vô Tiệp chọn một căn phòng gần chính phòng nhất, mang đồ đặc của mình dọn vào, dù gì thì Lam Trạh cũng bảo hần tự chọn phòng mà.

Thu thập ổn thỏa, trời cũng đã tối hần, giữa trưa thức dậy ăn sáng, giờ này cũng đói rồi, mở tủ lạnh nhìn thấy đủ loại tương và đồ ăn chay, cảm thấy Lam Trạh với hần khác xa một trời một vực. Hần thích ăn mặn, đồ chay thì không thể ăn nổi, đành tiện tay lấy số điện thoại của cửa hàng cơm tiện lợi, chọn vài món rồi thanh toán. Ngụy Vô Tiệp nhìn tiền thừa trên bàn, cảm than, Lam Trạh đúng là kẻ có tiền, đáng lẽ vừa này nên chọn thêm vài món, dù gì tiền vẫn còn nhiều cơ mà.

Ngồi xuống ghế, Ngụy Vô Tiệp lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó, đột nhiên nhớ ra, là rượu, suốt nửa thì quên ẽm, đứng dậy mở tủ lạnh lại bị đủ loại rượu trong tủ làm hết hồn, tất cả đều là băng bia (?), còn có đĩnh vài tờ ghi chú nhỏ, do Lam Trạh cẩn thận viết: “ Rượu để bên trên tay trái ngăn thứ nhất, rượu vang bên phải phía quầy rượu.”, Ngụy Vô Tiệp vui vẻ, Lam Trạh này cũng thật tinh ý.

Mở tủ ra, rượu đế, rượu ngũ lương** đủ loại, vang đỏ nhập ngoại hay rượu tư *** phong phú, Ngụy Vô Tiệp không nhìn được mà than, Lam Trạh này có thật nhiều tiền. Lại nghĩ bản thân ăn nhờ ở đậu, vì thế đành

chọn lon bìa lạnh, méo mó có còn hơn không.

Ngụy Vô Tiệp vừa ăn vừa xem TV chờ Lam Trạm về. Lúc Lam Trạm về nhà cũng chưa quá muộn, mới mở cửa đã nghe thấy tiếng hát “ quỳnh khóc thần sầu” của Ngụy Vô Tiệp trong phòng khách, hắn vừa nghe tiếng động, thò nửa người ngó ra: “ Chủ nhân đã về!” Từ sofa lừ lảo nhẩy tới chỗ anh, vô cùng chân chó cằm túi xách của Lam Trạm, anh lại tránh tránh hắn, không buồn để ý đi thẳng lên lầu. Ngụy Vô Tiệp trưng vẻ mặt mát mát, gào lên: “ Lần sau lại tới vui về nha, người ta có nhiều thời gian lắm đó

.” Hắn còn cố ý thanh thanh yết hầu, nhìn Lam Trạm lảo đảo một cái, vừa lòng chuẩn bị tiết mục kế tiếp.

QT: vừa lòng cắt tiếp theo đầu (?)

Lam Trạm thay xong quần áo đi xuống nhà, vào phòng bếp tự nấu vài món rồi chậm rãi ăn. Ngụy Vô Tiệp đi tới kéo cái ghế ngồi xuống, mở di động chơi game, vừa chơi vừa hỏi: “ Anh không phải đi xã giao à, sao lại còn về nhà ăn cơm?” Thấy Lam Trạm không để ý đến mình, hắn cố nói: “ Có phải đồ ăn không hợp khẩu vị không? Nói cho anh biết, tôi cũng thế đó, mỗi lần đi xã giao về đều phải úp mì để ăn, đồ ăn ở khách sạn không thể ăn, ngoại trừ cái lần anh dẫn tôi đi đó. Anh gọi thật nhiều món ăn, ngon vô cùng luôn, Lam Trạm anh cũng thích ăn cay nhỉ, trong tủ lạnh tôi thấy đủ thứ lắm đó.” Mồm nói tay chơi, Lam Trạm ngẩng đầu nhìn hắn nhiều lần, Ngụy Vô Tiệp cũng không biết, vẫn liến thoắng không ngừng. Lam Trạm ăn xong, buông bát đĩa, nói: “ Không phải.”

“ Hả?” Ngụy Vô Tiệp bị câu nói không đầu không đuôi hấp dẫn, ngẩng đầu lên: “ Aizzz, máy bay bị bắn trúng rồi!” Phát hiện game over, hắn cũng buông di động xuống, hỏi: “ Cái gì không phải?”

Lam Trạm mang bát đĩa để vào bồn rửa, nghiêm túc trả lời: “ Không ăn cơm, trò chuyện xong tôi liền đi về.” Ngụy Vô Tiệp ngơ ngác gật đầu, nghĩ thầm, Lam Trạm giải thích rõ ràng với hắn thế làm gì chứ.

Lại nghĩ đến cái phòng bị khóa kia, cười nhạo nói: “ Lam Trạm nha, không nhận ra anh bên ngoài đạo mạo bên trong lại có mặt thất, có phải anh có bí mật gì không?” Lam Trạm nhìn hắn, Ngụy Vô Tiệp vội thanh minh: “ Anh xem, tôi chính trực thế này, sẽ không dòm ngó tới bí mật của anh đâu, hơn nữa còn có mặt mã, tôi cũng chẳng vào được.”

Nghe đến đây Lam Trạm nhẹ nhàng thở phào, dừng một chút, nói: “ Tôi không có bí mật gì cả, nếu em muốn có thể vào xem.” Ngụy Vô Tiệp ngây ngẩn cả người, cảm thấy địa vị của mình có chút đặc biệt, không giống bị bao dưỡng, càng giống, giống... bạn gái? Lại lắc đầu quảy quảy, không đúng không đúng, phải là bạn trai chứ, nhưng mà anh đây là thẳng cơ mà.

Lam Trạm dứt lời đi lên lầu về phòng ngủ, Ngụy Vô Tiệp cũng đi theo trở về phòng của mình, đột nhiên nhớ ra hắn không biết mặt mã. Lam Trạm đúng là kẻ lừa đảo, boy tâm cơ! (=|||) Nhưng mà đêm nay Ngụy Vô Tiệp ngủ cũng chẳng ngon, tới nửa đêm vẫn lẩn qua lẩn lại, chịu không nổi đành leo lên giường Lam Trạm. Vừa mới nằm xuống, Lam Trạm bật đèn lên, ánh sáng chói mắt, Ngụy Vô Tiệp không chịu được đành nhắm mắt lại, Lam Trạm hí mắt lại, nói: “ Mặc quần áo vào!” Sau đó ngồi yên chờ hắn dậy, không còn cách nào khác, Ngụy Vô Tiệp lải nhải bò dậy: “ Mấy kẻ có tiền các anh thật kì lạ, đàn ông đàn ông ngủ nude mới thích chứ, hơn nữa, đàn ông với nhau, anh sợ cái gì chứ, Lam Trạm, tôi quen ngủ nude rồi, mặc quần áo không quen.” Ngụy Vô Tiệp nói hợp tình hợp lí, Lam Trạm không buồn để ý tới hắn, lấy bộ quần áo từ trong tủ ném lên người hắn, Ngụy Vô Tiệp cầu nài “ Thật phiền!!” rồi ngoan ngoãn mặc vào, tắt đèn, Ngụy Vô Tiệp ngủ thẳng giấc, một đêm không mộng.

Ngày hôm sau lúc hắn tỉnh lại, Lam Trạm đã không còn ở bên cạnh, nghĩ tới cái gì đó, vọt tới mặt thất, bắt đầu thử mở cửa: “ Sinh nhật Lam Trạm? Không biết.” “ Số hiệu cổ phiếu của hắn? Cũng không biết.” Suy nghĩ lại loại vài khả năng, Ngụy Vô Tiệp phát hiện ra cái gì hắn cũng không biết, nhin không được lại mắng một câu, Lam Trạm anh đúng là một boy tâm cơ, vì thế lại ẩn linh tinh, thử mấy cái mặt mã mà hắn biết, tất cả đều sai. Hay là sinh nhật của mình nhỉ, đầu nghĩ tay ấn, Ngụy Vô Tiệp còn chưa kịp cười vì sự ảo tưởng của mình, cửa mở ra. Hắn ngơ người, đứng dậy, xoa xoa đôi chân tê rần, chậm rãi đi vào bên trong. Bên trong là thư phòng, trưng bày đơn giản, một cái án thư, một cái máy tính, giá sách, giá cắm, trên giá cắm đặt một cây sáo, Ngụy Vô Tiệp nhìn nhìn chút, cảm thấy bên trong cũng chẳng có gì đặc biệt, đặt mặt mã làm gì cơ chứ. Quay đầu lại, thấy ảnh mình treo trên tường trông hơi quen mắt, đến gần mới thấy, đó là bức ảnh chụp chung, bên trên viết “ Ảnh lưu niệm tốt nghiệp Ban nghệ thuật trường Văn Mộng 2005.” Ba, bốn mươi bạn học hơn mười tuổi, chủ nhiệm là Giang Phong Miên. Ban nghệ thuật này, chỉ là

ban do cha Giang Trùng mở ra vào kì nghỉ hè. Bởi vì Giang Phong Miên là nhân vật có tiếng trong giới nghệ thuật, lại có vài người quen, đến hè sẽ mang vài đứa nhỏ tới học tập. Ba Giang cũng không phải người ham mê phú quý, mấy đứa nhỏ được đưa tới sẽ chọn lựa kĩ càng, những đứa nhỏ có thiên phú sau này đều thành danh, cho nên ban nghệ thuật lúc ấy phải gọi là uy danh vang dội. Nhưng sau này mẹ Giang muốn Giang Trùng ra nước ngoài du học, cả nhà đành phải di dân, chỉ có chị Giang ở lại chăm sóc cho Ngụy Vô Tiệp, ban nghệ thuật cũng đi vào dĩ vãng.

Bên cạnh vợ chồng Giang Phong Miên chính là sư tỷ dịu dàng, phía trước là bản thân đang nhe răng trợn mắt, tay còn đang đặt trên vai Giang Trùng, phía sau hẳn là mặt than có chút quen mắt, đề tên Lam Vong Cơ. Lam Vong Cơ, Lam Vong Cơ... Ngụy Vô Tiệp thầm đọc hai lần

“Lam Vong Cơ, người giày mang tan (?), ha ha ha lừa cậu đó.”

“Lam Vong Cơ, ăn sơn tra không? Không ăn là tôi cho Giang Trùng đó.”

“Lam Vong Cơ, cậu thấy đóa hoa trên đầu cậu đẹp không, ai đúng là tiểu mỹ nhân nha, ề đừng đi mà.”

“Lam Vong Cơ, tiết mục này hai chúng ta cùng một nhóm, cậu phải nghiêm túc tập luyện, đừng làm tôi mất mặt đó.”

Ngụy Vô Tiệp nhin không được cười thành tiếng, chuyện cũ này... lại nhìn bức ảnh, Ngụy Vô Tiệp cười không nổi: “Lam Trạ...” Hắn phát hiện, người này so với người trong trí nhớ thực giống nhau, có chút không tin nổi, Ngụy Vô Tiệp nhìn bài trí trong phòng, cầm cây sáo trên giá cầm, hít sâu một hơi, nhìn kĩ, hóa ra là Trần Tình. Trần Tình là cái tên hắn đặt cho cây sáo, lúc tốt nghiệp tặng cho Lam Vong Cơ, vốn nghĩ anh không muốn, không ngờ... Trên bàn sách có vài bức ảnh, cầm lên xem, là là buổi biểu diễn của hắn và Lam Vong Cơ, bên trên có dòng chữ “Hội báo diễn xuất văn nghệ, em trai Vong Cơ – Mùa thu 2005, anh trai Hi Thần.”, thứ này càng khẳng định, người trong trí nhớ là Lam Trạ. Đột nhiên nghĩ thông suốt, khó trách Lam nhị thiếu gia đối tốt với hắn như vậy, hóa ra đã nhận ra hắn từ sớm, thật là, lại còn muốn bao dưỡng. Nhiều năm không gặp, lại học được cách trêu đùa người khác, chẳng lẽ vì trả thù, chắc không phải. Lam Trạ vốn là người ngay thẳng, có lẽ là nhớ tới tình xưa, hừm, vậy lại nợ anh một cái ân tình rồi, về sau có cơ hội phải trả hết mới được.

“Đỉnh linh linh” đang miên man suy nghĩ bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt, là điện thoại Lam Trạ đưa cho hắn: “Lam Trạ, có chuyện gì vậy?” Tâm trạng của hắn rất tốt, thanh âm kìm không được mà nâng lên, Lam Trạ ở đầu dây bên kia không nghĩ hắn sẽ trực tiếp nghe điện thoại như vậy, ngạc nhiên chút rồi nói: “Mười phút nữa xe đến cửa, em chuẩn bị đi.”

Tắt máy, Ngụy Vô Tiệp nghĩ thầm, hừ, lại còn bày đặt, chút nữa sẽ chọc nát cái mặt nạ của anh, sau đó lọ mọ đi thay quần áo. Đến lúc mở cửa thì thấy xe của Lam Trạ vừa tới, mở cửa ngồi vào xe, Ngụy Vô Tiệp bắt đầu: “Lam Trạ?”

Thấy anh không có phản ứng gì, Ngụy Vô Tiệp tiếp tục gọi: “Lam Vong Cơ?” Nghe đến tên này, Lam Trạ hơi quay đầu nhìn về phía hắn: “Em vào rồi?”

“Tất nhiên, mặt mã là sinh nhật của tôi, không nhận ra nha tiểu Vong Cơ, trước kia mỗi lần rủ anh đi chơi, anh còn không thèm quan tâm, tôi còn nghĩ anh không thích tôi, sau tặng cây sáo đó cho anh, còn nghĩ anh sẽ vứt đi, thật không ngờ.”

Dứt lời, tay vỗ lên vai Lam Trạ, nghe đến đó, Lam Trạ thở phào một hơi, “Ừ.” một tiếng coi như trả lời.

“Lam Trạ, nếu vậy anh gọi tôi là Ngụy Anh đi, Vô Tiệp cũng chỉ là nghệ danh mà thôi.”

“Được, Ngụy Anh.” Lam Trạ trịnh trọng gọi cái tên này.

“Lam Trạ, cái xe anh tặng tôi, tôi... bán rồi.” không đợi người kia trả lời, Ngụy Vô Tiệp vội nói: “Anh yên tâm tôi sẽ cố kiếm tiền trả anh. Cổ phần cũng không cần đưa cho tôi, như thế cũng không tốt. Hai ngày qua cảm ơn anh đã giúp đỡ. Mấy hôm nữa, tôi sẽ dọn đồ về nhà.”

Dừng lại một chút, Lam Trạ nhìn Ngụy Vô Tiệp với vẻ mặt không hiểu nổi, hai người nhìn nhau một lúc, Lam Trạ nhào người lấy tập văn kiện từ ghế sau đưa cho Ngụy Vô Tiệp.

“ Mở ra.” Ngụy Vô Tiệm sờ sờ ót, lấy văn kiện bên trong ra xem, bên trên là hợp đồng chuyển nhượng cổ phần: “ Hợp đồng này, em có thể thêm một điều nữa. Nếu em không muốn đưa ra yêu cầu nào, trên đó ghi cũng rõ ràng rồi, sẽ chuyển 2% lợi nhuận vào quỹ ủng hộ người nghèo, coi như là tôi lỗ một khoản.”

Lam Trạm dường như lo Ngụy Vô Tiệm không chịu ký tên, nói trước hậu quả cho hắn, Ngụy Vô Tiệm cũng là kẻ thông minh: “ Được được được, tôi ký, nhưng anh cũng đừng chia hoa hồng cho tôi, làm vậy tôi ngại lắm đó.”

Lam Trạm biết Ngụy Vô Tiệm thoải mái ký tên như vậy, anh nói: “ Từ ngày hôm nay, tôi sẽ đưa nội dung làm việc cho việc ghi âm ra album, em tốt nhất vẫn nên ở lại nhà tôi, tiện cho việc đi lại.” Dứt lời cũng không đợi hắn đồng ý, lái xe rời đi.

[Lời tác giả: Có một loại tổng tài bá đạo, chính là càng chạy càng xa...]

===

* Trà cụ: Dụng cụ pha trà

6. Chương 6

Lam Trạm đưa Ngụy Vô Tiệm mua chút trang phục, cả đường đều nghe hắn lải nhải: “ Lam Trạm anh yên tâm, lần này nợ anh, về sau nhất định sẽ trả đủ.” [lấy thân báo đáp là đủ =)))]

“ Lam Trạm, tôi đã mua ba bộ âu phục rồi, vẫn phải mua nữa sao?” Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, Ngụy Vô Tiệm gặt đầu: “Mua mua mua, anh thích thì mua.”

“ Lam Trạm, tôi không muốn mua đồ ngủ! Tuyệt đối không mua!” Lam Trạm ghé sát vào hắn, nói: “Vay đêm nay ngủ ở phòng khách đi.” Ngụy Vô Tiệm nghĩ nghĩ, đành phải mua, lại thấy bản thân có bệnh, ngày nào cũng dẫn lấy Lam Trạm. Nhưng nghĩ lại, bạn hồi nhỏ bây giờ mới gặp lại, âu cũng là duyên phận. Cuối cùng mặc cả mãi, mua được hai bộ đồ ngủ.

“ Lam Trạm, cũng đủ rồi nhẩy, tôi...tôi xách không nổi rồi!” Thật ra trên tay cũng chỉ có hai bộ đồ ngủ, ba đôi giày, nhưng hắn chẳng có chút hứng thú nào với việc đi shopping này. Áo phông đã được thay bằng âu phục, đồng hồ còn lại sẽ có người đưa về tận nhà, nhưng Lam Trạm chẳng buồn nói với hắn, thấy thời gian cũng không sai biệt lắm, đưa hắn đến phòng thu âm.

Lam Trạm đưa Ngụy Vô Tiệm đến một nơi khá lạ, dù gì hắn cũng đã đánh một giấc, đến lúc tỉnh thì đã đến nơi. Nhìn xung quanh, nơi này khá đẹp, có chút giống công viên, một đường đi theo Lam Trạm bước trên cầu gỗ đến gần trung tâm hồ, kiến trúc phần lớn mang theo hương vị cổ kính, hình vẽ phác họa trên cột hành lang đều mang vẻ đẹp sông nước Giang Nam, kéo rèm cửa làm bằng gấm Tô Châu lên, đi vào bên trong lại là thiết kế mang khuynh hướng hiện đại, vô cùng phù hợp với phong cách của Lam Trạm.

Ngụy Vô Tiệm từ nhỏ đã sống ở Giang gia, mẹ của Giang Trừng lại thích phong cách xa hoa, sau lại thành tiểu minh tinh, nhưng đối mặt với mấy người đã sống trong nhung lụa từ nhỏ, phẩm vị sẽ kém hơn chút. Nhìn phòng nhỏ bài trí theo phong cách cổ xưa lại không mất đi tính hiện đại này, cổ kính lại không mất đi vẻ hoa lệ, nghe Lam Trạm giới thiệu, hắn âm thầm ghi nhớ trong lòng, càng nghe càng không chịu nổi, kìm không được nói: “ Nè Lam Trạm, anh thật biết cách tiêu tiền, tòa nhà này đốt bao nhiêu tiền vậy, rèm cửa làm bằng gấm Tô Châu kia cũng là hàng thủ công nhỉ, tòa nhà này chỗ nào cũng là tiền, anh đúng là chịu chơi mà.” Lam Trạm cũng không để ý tới hắn, dẫn hắn tới phòng thu âm, đưa cho hắn một bản nhạc. Ngụy Vô Tiệm chăm chú xem một lúc, nhìn thấy bài hát tên Trần Tĩnh, biên soạn là Lam Vong Cơ, nhìn không được tấm tắc: “Lam Trạm anh thật có ý tứ, đại ân đại đức của ngài, tiểu nhân không có gì báo đáp được.” Theo thói quen rút ra một cái mị nhân, lại nghe thấy câu “Hồ nháo” quen thuộc của Lam Trạm. Ngụy Vô Tiệm cười ha ha một lúc mới ngừng lại, tiếp tục bàn bạc, không khỏi thấp giọng cảm khái: “Lam Trạm, có thể gặp lại anh, thật là tốt.”

Bên trong bản nhạc còn một đoạn độc tấu bằng tiếng sáo, Ngụy Vô Tiệp hỏi: “Đoạn độc tấu này không phải là tôi sẽ hoàn thành chứ?” Lam Trạh gật đầu, nói một câu khiến Ngụy Vô Tiệp trợn mắt há mồm: “Kinh phí không đủ nên em phải tự làm.”

“ A...”

Hai người lại thương lượng thêm một lúc, Ngụy Vô Tiệp sửa sửa một chút, sau đó bắt đầu luyện thử. Danh sư xuất cao đồ (Thầy giỏi sẽ đào tạo ra trò giỏi – Wikiquote), Ngụy Vô Tiệp dù sao cũng là học trò của Giang Phong Miên, loay hoay một hồi cuối cùng cũng làm xong bản demo (bản thu thử của một bài hát), đến lúc hoàn thiện tất cả trời cũng đã tối rồi. Hôm nay là rằm, ánh trăng phủ lên mặt hồ, vô cùng mỹ lệ.

“ Lam Trạh, nhà anh có thuyền không?”

“ Không có.”

“ Aizz, tiếc thật, cảnh đêm này, hồ nước này, nếu lúc này ở trên thuyền đối ẩm thì còn gì tuyệt bằng. Lần tới chúng ta thuê thuyền đi.”

Lam Trạh nhìn sườn mặt cùng thanh âm của hắn, hầu kết khẽ động, trong ánh mắt hiện lên dịu dàng nhàn nhạt, không kìm được suy nghĩ trong lòng, lại nghĩ cảnh tượng này khá tuyệt, “Ừ” một tiếng.

Trên đường trở về, Lam Trạh và Ngụy Vô Tiệp nói một chút về kế hoạch. Lần này sẽ ra single trước, hai ngày nữa sẽ đi chụp ảnh bìa. Lần đầu tiên Lam thị nâng đỡ nghệ nhân, nhất định sẽ tốn một khoản không nhỏ để tuyên truyền. Truyền thông cũng chuẩn bị tốt, trước mặt giới truyền thông phải cẩn trọng ngôn từ, nói một đồng lớn, Lam Trạh cảm thấy hôm nay anh nói hơi nhiều, vừa quay qua đã thấy Ngụy Vô Tiệp gục trên ghế phụ ngủ say, anh vô cùng khó hiểu, người này sao lại dễ ngủ đến vậy chứ.

Bìa của Trần Tình mang màu đỏ thắm, xuất hiện trên màn hình led trên quảng trường, trên trang nhất của các trang web, phòng nhạc, truyền thông nhà nhà đều đặt bài hát này lên nơi nổi nhất. Ngụy Vô Tiệp tuy rằng vẫn tin tưởng vào tài năng của mình, nhưng đối với tin tức ca khúc luôn ngập tràn khắp nơi thế này, lại cảm thấy Lam Trạh vì mình đã tốn một khoản không nhỏ, nợ anh càng ngày càng nhiều. Mỗi ngày Ngụy Vô Tiệp bước ra từ Lam thị, một đám fan tràn tới, vệ sĩ phải cố gắng hết sức mới có thể miễn cưỡng rời khỏi đó.

Hôm nay sau khi về nhà, hắn tìm một chiếc kính râm và mũ lưỡi trai từ trong nhà Lam Trạh, lại đi tới cửa hàng tiện lợi hay tới cùng Lam Trạh mua một cái khẩu trang mới có chút cảm giác yên tâm.

Ngụy Vô Tiệp còn chưa quen với cảm giác trở thành thần tượng thì phiền toái đã tìm đến tận cửa rồi. Lúc mới vào nghề, bởi vì dung mạo không tồi, giọng hát lại ổn nên ông chủ vô cùng coi trọng hắn, cũng từng nâng đỡ hắn trở thành tiểu thịt tươi* (QT: hồng tư quái). Sau lại vì đắc tội quý nhân mà bị đóng băng, chân tướng bị đóng băng được truyền ra ngoài, khiến mọi người vô cùng tò mò. Ngụy Vô Tiệp coi như gặp may, đoạn video được đăng lên mạng, bị mọi người bàn tán không thôi.

Nội dung đoạn video là cảnh Ngụy Vô Tiệp đỡ một cô gái đi ra từ khách sạn, quần áo hai người không chỉnh tề, toàn bộ hành động của hắn đều bị quay lại, dưới video còn đăng tiêu đề nổi bật “ Nguyên nhân tiểu thịt tươi Ngụy Vô Tiệp bị đóng băng.” Đoạn video cho rằng Ngụy Vô Tiệp ỷ vào mình hồng* (hồng trong đại hồng bài), sử dụng quy tắc ngầm với nữ nghệ sĩ trong công ty, sau đó bị phát hiện nên mới bị đóng băng.

Lúc Ngụy Vô Tiệp bước vào văn phòng thì Lam Trạh đang xem đoạn video này. Khi hắn nhìn thấy đoạn video này thì ngay lập tức muốn cùng Lam Trạh thương lượng nhưng lại thấy Lam Trạh đang xem video này, đột nhiên ngập ngừng giải thích: “Lam...Lam Trạh, chuyện này... tôi, tôi có thể giải thích.” Lúc Lam Trạh ngẩng đầu lên nhìn thấy bộ dạng luống cuống chân tay của hắn, anh chợt cảm thấy an tâm, dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn ngồi xuống, nói: “ Chuyện vốn là thế này, cô gái kia tên là Thanh Dương, bọn tôi thường gọi cô ấy là Thanh Thanh. Hôm đó hai chúng tôi vốn cùng ra ngoài ăn cơm, không ngờ lại gặp Kim Đại thiếu gia Kim Huân. Cái tên Kim Huân này bên ngoài thì tỏ ra mình lịch sự đàng hoàng, nhưng thực chất lại thích động chạm mấy cô gái nhỏ tuổi. Lần đó hắn ta càng quá phận, lại cùng Thường Bình hùa nhau muốn kéo Thanh Thanh lên giường, may mà bị tôi phát hiện. Sau khi tấn cho anh ta một trận thì tôi đưa Thanh Thanh đi, Thường Bình lại không dám đắc tội với Kim gia nên đóng băng tôi.” Dứt lời lại thấy Lam Trạh không có phản ứng gì, Ngụy Vô Tiệp có chút nản lòng: “ Anh không tin tôi sao?”

Lam Trạm nghe hắ nói, nghiêm túc trả lời: “ Tôi tin.”

Nghe đến đó tảng đá trong lòng Ngự Vô Tiệ rơi xuống, nhếch miệng cười: “Lam Trạ, không ngờ anh vẫn vậy. Ngoại trừ chị với Giang Trườ, chỉ có anh tin tôi.” Nói xong đứng lên vỗ vỗ vai Lam Trạ, sau đó thuận thể dồn hết trọng tâm lên vai anh. Lúc Lam Hi Thần đẩy cửa bước vào thì thấy Ngự Vô Tiệ không chút e dè dựa vào người Lam Trạ, vẻ mặt khoa trương nói gì đó, còn em trai mình thì vô cùng vui vẻ.

Ba người bàn bạc để xử lý vụ này, rồi phân công nhau hành động.

Video làm theo vẫn là trang Lưu Lượng Bảo, Lam thị cố ý không phong sát, chuyện này càng đen họ càng không quan tâm. Ngự Vô Tiệ cùng Lam Trạ đi tìm La Thanh Dương, năm đó sau sự kiện kia, cô đã rời khỏi giới nghệ sĩ, hiện tại đang là giáo viên, vẫn luôn duy trì liên lạc với Ngự Vô Tiệ. La Thanh Dương cũng hiểu được nội tình, chuyện này làm rõ cũng vô dụng, lúc ấy cô thấp cổ bé họng, có kêu cũng chẳng ai thấ. Nếu Lam thị sẵn sàng chống đỡ, không bằng cứ trực tiếp họp báo, sau đó dùng di động gửi một đoạn video qua mail của hắ. Ngự Vô Tiệ vốn lo sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt của cô, muốn cô không tham gia để tránh gạch đá dư luận nhưng La Thanh Dương lại hào sảng nói, cô muốn dạy nhóm học sinh nguyên tắc làm người, nếu có chuyện gì xảy ra, ai lo nấy thân người ấy, đến lúc đó xã hội cũng suy đồi rồi.

Đối với hành động của cô, Ngự Vô Tiệ vô cùng biết ơn, hai anh em Lam gia cũng đánh giá cao cô gái này, nhưng đến lúc La Thanh Dương vui vẻ chụp ảnh cùng Ngự Vô Tiệ, Lam Hi Thần lại thấy em trai mình không vui.

Sau khi Lam thị có động tác, video của La Thanh Dương cũng leo lên top, khiến toàn bộ giới giải trí chấn động. Kim gia và Lam gia vốn bất đồng, Lam gia theo thương (kinh doanh), Kim gia lại vốn bên ngành giải trí truyền thông, vậy mới nói, Kim gia trong giới giải trí một tay che trời cũng chẳng sai, nhưng sự việc lần này nam chính lại là Kim Huân. Hình tượng hắ nhào nặn vốn là quý quân tử khiêm nhường, nhưng nhân phẩm của hắ người người đều biết. Em trai Kim Tử Hiệ của hắ lại chẳng quan tâm đến gia nghiệp, sau khi anh ta tốt nghiệp lại làm về mảng đầu tư tài chính, có thể tránh gia nghiệp càng xa thì càng tốt. Kim gia nhằm vào điểm này, vội vàng mở họp báo làm sáng tỏ sự thật, chia họng súng vào Lam gia nói họ bôi đen thanh danh Kim gia, còn tố về sẽ kiện ra tòa, cục diện nhất thời lâm vào bế tắc.

Cứ tưởng chuyện này đến đây là kết thúc, lấy thực lực của Lam gia và Kim gia, qua một thời gian chuyện này sẽ lắng xuống, mọi người ai lại làm việc nấy, dù sao họ cũng đã quen rồi.

Nhưng sau một tuần, chuyện này lại bị làm lớn ra, nguyên nhân là video hai anh em Kim thị tranh chấp lại lên top, quần chúng cắn hạt dưa theo dõi cảm thấy gần đây xem diễn rất vui~. Video này chỉ thấy hai anh em lao vào đánh nhau, tuy không nói đến nguyên nhân nhưng Kim Tử Hiệ lại ám chỉ hành vi hàng ngày của Kim Huân không tốt, cũng nhắc tới chuyện của La Thanh Dương, Kim Huân cũng gián tiếp thừa nhận, sau đó chẳng ai quan tâm anh em họ đánh nhau ai thắng ai thua, nhưng chuyện hiểu lầm Ngự Vô Tiệ đã được làm rõ, cổ phiếu của Kim gia cũng tụt xuống đáy, hội đồng quản trị gấp gáp suốt đêm bàn bạc đối sách.

Lúc gặp lại Kim Tử Hiệ là lúc chị đang phẫu thuật, Ngự Vô Tiệ nhân nhậ nói câu cảm ơn, Kim Tử Hiệ lễ độ cười cười [lấy lòng em vợ =)). Sau đó Lam Trạ tìm người kiểm tra địa chỉ IP, lại phát hiện người sử dụng IP đó là Kim Tử Hiệ, nghiêm nhiên anh ta đang ngầm giúp hắ. Hơn nữa sau khi rõ ràng chuyện của chị, Kim Tử Hiệ mặt dày ngày nào cũng đến đưa cơm. Ngự Vô Tiệ cũng chẳng mù, ít nhất trong thời gian này, cả người chị lúc nào cũng vui vẻ. Đối với chuyện của hai người họ, Ngự Vô Tiệ đành cam chịu, gửi một thư thiệp cho Giang Trườ, gọi cậu Giáng Sinh trở về uống rượu mừng.

Sau đó, có một thời gian dài, hastag đứng đầu Weibo đều là #Kim Huân đại rác rưởi, #Ngự Vô Tiệ em yêu anh linh tinh. Có một lần Lam Trạ cùng Ngự Vô Tiệ ngồi chờ thông báo, lại phát hiện Ngự Vô Tiệ lại đang ngồi xoát comment của fan, trả lời “ Tôi cũng yêu mọi người (3) ”, gõ gõ bàn hử lạnh một tiếng, nói: “ Em cần một người đại diện.”

Ngự Vô Tiệ cũng chẳng buồn ngẩng đầu nói: “ Không phải anh sao? Mỗi ngày anh bên cạnh tôi đều rất tốt.”

“Tôi đã sắp xếp rồi, em mau tìm một người đại diện, tôi sẽ điều tra lý lịch, nếu không có vấn đề thì sẽ nhận công tác luôn.” Cũng chẳng quan tâm phản ứng của hắ, Lam Trạ đứng dậy rời đi, bỏ lại một câu: “

Công ty có chuyện, sau khi kết thúc em tự gọi xe về đi.”

(Hàn: Ai da, bình dấm chua đồ rồi, Lam nhị ca anh thật ấu trĩ =)))

Ngụy Vô Tiệp lúc này mới từ đồng bình luận của fan hồi phục tinh thần, nghĩ thầm, tôi theo anh hơn một tháng, lại chưa thấy công ty có vấn đề gì ngoại trừ vấn đề liên quan đến tôi, nghĩ đến đây lại có điểm đặc ý, cười hắc hắc.

Nhưng ngẫm lại thấy Lam Trạ nói cũng không sai, hẳn lại tìm Ôn Tình. Em trai cô là Ôn Ninh, thường xuyên đến bệnh viện cùng cô, ấn tượng của hắn về cậu cũng khá tốt, sạch sẽ ngoan ngoãn. Ôn Tình cũng có ý nhờ Ngụy Vô Tiệp tìm công việc phù hợp cho cậu, em trai này của cô, lá gan nhỏ, chỉ làm được công việc văn thư linh tinh. Ngụy Vô Tiệp bàn bạc với Ôn Tình, lại nói chuyện với Ôn Ninh, rồi bảo cậu chờ điện thoại. Cứ như vậy đến lúc hắn trả tiền xe về nhà cũng đã khuya, lên nhà mới phát hiện Lam Trạ chưa ngủ. Lại nói chuyện về Ôn Ninh cho anh, Lam Trạ “Ừ” một tiếng, nói một câu hôm nay hôm nay anh cảm thấy mệt, bảo hắn tự về phòng mình ngủ, lại còn khóa cửa phòng.

(Hàn: Lam nhị ca, anh xem có ai ấu trĩ như anh không, ghen tuông lại còn phân phòng ngủ nữa chứ azzz ())

Ngụy Vô Tiệp cảm thấy hôm nay hành động của anh rất kì lạ, sau khi tắm rửa hắn gõ cửa hỏi anh không khỏe chỗ nào, có muốn đi bệnh viện hay không, lại nhận được câu trả lời lạnh lùng từ anh, nói rằng không cần, hơi mệt nên buồn ngủ, lại thấy đèn trong phòng đã tắt, Ngụy Vô Tiệp vẫn cảm thấy vô cùng kì quái, nhưng lại chẳng làm gì được, lại phải trở về cái giường mà đã lâu hắn không nằm. Bận rộn cả ngày, đầu vừa dính vào gối liền ngủ luôn, mãi cho đến sáng hôm sau được Lam Trạ gọi điện đánh thức, anh hỏi hắn có biết Ôn Ninh Ôn Tình là người Ôn gia, Ngụy Vô Tiệp trầm mặc nói biết. Lam Trạ cũng không nói gì thêm, chỉ nói Ôn Ninh không có vấn đề liên gác điện thoại. Ngụy Vô Tiệp trầm mặc nhìn trần nhà, lại gọi điện cho Ôn Ninh, cậu chính thức đảm nhận vị trí này.

Không thể phủ định rằng, Ôn Ninh tuy nhất gan nhưng lại cẩn thận, chuyện lớn chuyện nhỏ cũng nghiêm túc kiểm tra, sau một thời gian cũng dần ổn định. Lam Trạ lại cho Ngụy Vô Tiệp một chiếc xe, đều là Ôn Ninh ngày ngày đón đưa, mỗi đêm đưa hắn về nhà lam Trạ rồi mới chậm rãi lái xe về nhà chị gái.

Tiểu kịch trường by ê đít [biên soạn lúc nào đi chơi, đừng nghiêm túc quá =)]

Tiệp: “Lam Trạ anh thật có ý tứ, đại ân đại đức của ngài, tiểu nhân không có gì báo đáp được.”

Nhị ca (nghĩ thầm): “ Lấy thân báo đáp.”

Tiệp: “ Lam Trạ, có thể gặp lại anh, thật là tốt.”

Nhị ca: “ Hừ, em biết thế là tốt.”

Tiệp: “Đoạn độc tấu này không phải là tôi sẽ hoàn thành chứ?”

Nhị ca: “ Kinh phí không đủ nên em phải tự làm.” [Nội tâm: “ Nếu em muốn lấy thân để làm kinh phí tôi sẽ không ngại.”]

=> Vẫn cảm thấy tên truyện nên đổi là Ấu trĩ tổng tài yêu thương ta thì tốt hơn =)))

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nháy mắt đã tới Giáng Sinh, trên đường ngập tràn không khí vui mừng, chị đã chấp nhận lời cầu hôn của Kim Tử Hiên, hôn lễ sẽ được tổ chức khi Giang Trùng về nước vào Giáng Sinh. Ngụy Vô Tiệp cũng dần có fan, có kẻ ghen tị cũng có người ước ao, nhưng thân là hồng nhân, thị phi cũng tương đối nhiều. Gần nhất

là tin đồn Ngụy Vô Tiệm là gay, mà bạn trai lại là Lam Trạ̣m. Lúc nghe được tin này, Ngụy Vô Tiệm phì cười, gọi cho Lam Trạ̣m: “Lam Trạ̣m, anh không biết thì thôi, họ nói tôi là bạn trai anh đó, ha ha ha ha buồn cười quá đi mất, mấy người này đúng là ăn no rửng mỡ ha ha ha sao tôi lại là bạn trai của anh cơ chứ ha ha ha.” (cười đi rồi sau ăn đủ cứng à:v). Cười một hồi, ngy lúc hấn định nói gì Lam Trạ̣m bỏ lại một câu: “Tôi có cuộc họp.” liền tắt máy, Ngụy Vô Tiệm cũng nghĩ anh khó chịu vò chuyện này. Nhưng mà lời đồn càng ngày càng nhiều, thậm chí có cả paparazzi nằm vùng trước cửa nhà Lam Trạ̣m, nhưng ngoại trừ phát hiện hai người ở cùng một khu nhà cũng chẳng tìm được gì khác, thậm chí hai người còn chưa bao giờ cùng nhau ra vào.

Hiếm khi cả hai cùng ở nhà, Ngụy Vô Tiệm vừa lướt Weibo vừa nói chuyện với Lam Trạ̣m đang nấu cơm: “Tôi nói nè Lam Trạ̣m, anh có thấy mấy người này quá rảnh rồi hay không, bây giờ đứng top Weibo lại là chuyện của chúng ta đó, có fan còn đoán chúng ta ai công ai thụ đó đó ha ha ha.”

Lam Trạ̣m ngừng tay nhìn Ngụy Vô Tiệm cười lẩn lóc, chỉ nói một câu “Nhàm chán” rồi tiếp tục thái rau.

“Phải phải, những người này thật nhàm chán.” Ngụy Vô Tiệm lập tức tiếp lời. Lúc ăn cơm, hấn luôn mồm khen ngợi tài năng nấu nướng của Lam Trạ̣m: “Lam Trạ̣m thật không ngờ anh biết nấu cơm. Đầu cá kho ớt với gà xào sả ớt* này thật ngon. Chắc, canh củ sen hầm xương này mùi vị giống hệt chị làm. Nếu không phải anh không quen biết chị tôi, tôi hơi nghi ngờ anh theo chị tôi học nấu ăn, hơn nữa chị tôi nấu ăn ngon lắm đó, có cơ hội nhất định sẽ giới thiệu anh với chị tôi.

*QT: băm ớt ngư đầu vs tiem ớt gà phiến, chẳng biết là món gì, đoán bừa vậy.

Một bữa cơm, Ngụy Vô Tiệm mồm năm miệng mười ba hoa, Lam Trạ̣m vẫn tuân theo quy định lúc ăn không nói, thi thoảng anh ngừng lại nhìn hấn, nghe hấn nói lần tới sẽ nấu cơm, Lam Trạ̣m nghiêm túc “Ừ” một tiếng. Kết thúc bữa tối, Ngụy Vô Tiệm theo thói quen nghịch điện thoại, Lam Trạ̣m ngồi một bên xem tin tức, vừa mở Weibo ra đã thấy hastag đứng đầu #Ngụy Vô Tiệm cùng Lam Nhị thiếu quen nhau.

Trước lễ Giáng Sinh Giang Trừng đã trở lại, hôm đó Ôn Ninh lại muốn đưa Ôn Tình đi làm, bởi vậy mà Lam Trạ̣m đưa Ngụy Vô Tiệm đi đón người, sau đó hẹn Lam Hi Thần ra ngoài ăn cơm. Trên đường, Ngụy Vô Tiệm không ngừng nói mấy chuyện gần đây, Giang Trừng không kiên nhẫn ngắt lời hấn: “Ngụy thiên vương, mình chỉ đi du học thôi chứ không phải ra ngoài vũ trụ. Nước ngoài cũng có Internet mà, còn có chị cũng ở đây, chuyện gì mình cũng biết.”

Ngụy Anh cũng không tức giận, tiếp tục cọt nhả vò đầu Giang Trừng: “Đúng rồi, A Trừng nhà chúng ta đã trưởng thành rồi.”, Giang Trừng tức giận gạt tay hấn, gào lên: “Lăn”. Lam Trạ̣m liếc mắt nhìn hai người, Ngụy Vô Tiệm cảm nhận được ánh mắt của anh, tiến đến bên tai Giang Trừng hỏi: “Giang Trừng cậu biết anh ta sao?”. Giang Trừng sững sốt, trả lời: “Không phải Lam Nhị thiếu tập đoàn Lam thị sao?”

Sau đó bên tai lại vang lên tiếng cười: “Ha ha cậu chắc không đoán được đâu, anh ấy là tiểu bằng hữu Lam Vong Cơ đó.” Nghe được ba chữ “tiểu bằng hữu”, Lam Trạ̣m không nói gì trờ Ngụy Vô Tiệm một cái. Nhưng lời này dọa bạn nhỏ Giang Trừng giật mình rồi, cậu nhìn Lam Trạ̣m: “Anh là Lam Vong Cơ? Thế sao còn thu nhận Ngụy Anh?? Sao chưa đâm chết hấn vậy?” Nghe cậu nói vậy, Ngụy Vô Tiệm giả vờ bực mình nói: “Giang Trừng cậu nói thế mà được à. Lam Trạ̣m chính trực thiện lương dư lầy, sao có thể độc ác giống cậu được chứ.”

Theo thói quen định ôm vai Lam Trạ̣m lại nhớ ra anh đang lái xe, liền thu tay lại: “Lam Trạ̣m, Giang Trừng chính là Giang Văn Ngâm đấy, cũng chính là cái đứa ngày nào cũng đi gây sự đó.” “Ừ, tôi biết.” Lam Trạ̣m gạt đầu, Giang Trừng lại bỏ thêm câu: “Người ngày nào cũng gây sự là cậu đó, còn tôi mới là người đi sau dọn dẹp cho cậu.” Ngụy Vô Tiệm cướp lời cậu, nói: “Cậu là du học sinh đấy nhé, mở miệng ra vẫn thối vậy.” Hai người anh một câu tôi một câu đến tận khách sạn.

Lam Hi Thần đã đến trước, ba người vừa vào thì đồ ăn được mang lên. Lúc phục vụ rót rượu bỏ qua Lam Trạ̣m, Ngụy Vô Tiệm nhấp một ngụm không khỏi cảm thán: “Ấy, bên ngoài đồn Lam Nhị thiếu không uống rượu không hút thuốc, đúng là sự thật. Tôi còn tưởng anh làm dáng đó.”

Lam Trạ̣m chẳng buồn để ý tới hấn, Lam Hi Thần nói: “Ngày trước em ấy cũng uống nhưng mà...” Lam Trạ̣m liếc anh một cái, Lam Hi Thần thức thời im lặng, Ngụy Vô Tiệm lại hăng hái: “Ấy ấy, tôi biết rồi, Lam Trạ̣m anh từ lượng không tốt, uống nhiều quá say nên phát điên phải không. Yên tâm đi, sau này đi

xã giao tôi sẽ che chở anh.”. Lam Hi Thần nhìn em trai, vốn dĩ muốn ngăn Ngụy Vô Tiệp nhưng lại thấy vẻ mặt em trai vui vẻ, cũng chỉ cười cười rồi tiếp tục ăn cơm. Trong Tịch gian, Ngụy Vô Tiệp với Giang Trường không ngừng vô mồm, có Lam Trạ ở đây, cho nên nói rất nhiều chuyện về Ban nghệ thuật ngày xưa, Lam Trạ cúi đầu ăn cơm, thi thoảng có nói đến mình anh gật gật đầu tỏ vẻ nghe được, Lam Hi Thần nhìn em trai, hiểu ý cười cười.

Cơm nước xong xuôi Ôn Ninh đến đón bọn họ, Lam Trạ đi trước sau đó là Lam Hi Thần, Giang Trường ôm vai Ngụy Vô Tiệp nghiêm túc hỏi: “Ngụy Anh, ai cũng nói cậu cùng tiểu bằng hữu yêu đương, thật hay giả vậy?” Ngụy Vô Tiệp âm đạm, nói: “Nếu mình nói mình cũng không biết thì sao?” Nhìn Giang Trường trợn mắt há mồm, Ngụy Vô Tiệp cười phá lên: “Giang Trường nào cậu bị úng nước à, cậu thấy mình có vẻ thích đàn ông sao? Lam Trạ là bạn tốt của mình, mình không muốn cậu nói xấu anh ấy, ngay cả mình cũng không được.” Câu cuối nói nhỏ đến nỗi Giang Trường cũng không nghe được, cậu không nói gì, vỗ vỗ vai hắn: “Mình biết rồi, bây giờ cậu cũng không dễ dàng, đừng tự tạo áp lực cho bản thân, làm chuyện mà bản thân thích, yên tâm, mình sẽ mãi ở cạnh cậu.” Đi tới cửa nhìn nhìn Lam Trạ, Giang Trường quay đầu hỏi: “Ngụy Anh, cậu có bệnh à, có loại tình bạn như thế giữa cậu với tiểu bằng hữu sao?”

Ngụy Vô Tiệp không để ý cậu, ra về ông đây thích thì sao, lướt qua ôm vai Lam Trạ thấp giọng nói gì đó, lại còn ra vẻ cười to. Giang Trường cũng chẳng quan tâm, sau khi cùng anh em Lam gia tạm biệt, cậu lên xe Ôn Ninh để y đưa về nhà chị. Lam Hi Thần tiễn Lam Trạ với Ngụy Vô Tiệp đến cửa tiểu khu rồi trở về. Ngụy Vô Tiệp đi trước Lam Trạ, lải nhải mấy chuyện của mình với Giang Trường khi còn nhỏ, vừa nói vừa cười sặc sụa, Lam Trạ đang định nói gì đó, Ngụy Vô Tiệp đang đi phía trước chạy vọt về phía anh, sau đó “phốc” một cái nhảy lên người Lam Trạ, anh theo bản năng ôm lấy người này, còn chưa kịp hỏi gì, đã nghe thấy giọng nói run rẩy của hắn bên tai: “Chó...chó...Lam Trạ...Có chó...”

Lam Trạ nhìn theo phía Ngụy Vô Tiệp liền thấy một bác gái đang ôm một chú chó Teddy* đi tới, Lam Trạ bất đắc dĩ thở dài: “Em sợ chó?” Sau đó cảm nhận được Ngụy Vô Tiệp điên cuồng gật đầu lại càng ôm chặt mình. Lúc bác gái tới gần thấy một thanh niên cuộn tròn trên người người đàn ông khác run rẩy, giống như nhìn thấy gì, bước chân bác gái nhanh hơn. Thấy bác gái đã đi xa, Lam Trạ nhẹ nhàng vỗ lưng Ngụy Vô Tiệp: “Đi rồi.”. Hắn hít mắt xác nhận, ngay lập tức nhảy khỏi người Lam Trạ, ngược ngùng sửa sang quần áo anh: “Cái kia, Lam Trạ, tôi sợ chó.” Lam Trạ chỉnh trang lại quần áo và cà vạt, nói: “Tôi biết.” “Hồi bé tôi từng bị chó cắn, nên sau này vẫn luôn sợ chúng, trước kia đều là Giang Trường đuổi giúp tôi.” Lam Trạ ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm túc trả lời: “Tôi biết rồi.” Ngụy Vô Tiệp thấy chó đi rồi, chuyển tông tiếp tục cọt nhả cùng Lam Trạ trở về nhà.

Lễ Giáng Sinh, hôn lễ của chị được tổ chức. Chị lại không thích phô trương mà Kim Tử Hiền lại là thê nô chính hiệu, cho nên hôn lễ được tổ chức ở nơi chị muốn, Kim Tử Hiền phụ trách toàn bộ từ trên xuống dưới. Hôn lễ được tổ chức ở ngoại ô, Ngụy Vô Tiệp đã đến từ sớm, ngon ngọt dỗ chị cười vui vẻ, sau đó lại cùng Giang Trường công lên việc xuống, nhìn trung khuyến Kim Tử Hiền há mồm ra là “A Ly muốn thế” “A Ly thích như vậy”, cảm thấy vô cùng vui vẻ. Thời gian không sai biệt lắm, khách mời lục tục đến, ngoài dự đoán là Kim Huân cũng tới. Lúc Ngụy Vô Tiệp, Lam Trạ và Giang Trường ra ngoài, Kim Tử Hiền đã đứng đó, hai người nhỏ giọng nói chuyện, Kim Huân vỗ vỗ vai Kim Tử Hiền, hắn quay lại vẫy vẫy Giang Yếm Ly, chị xách váy đi tới, Ngụy Vô Tiệp cùng Giang Trường cũng theo sau. Kim Huân trừng mắt nhìn hai người, vừa có động tác, Kim Tử Hiền gọi lại: “Anh cả.” Kim Huân liếc hắn một cái, thu hồi ánh mắt, nhìn Giang Yếm Ly đưa cho chị một chiếc vòng ngọc: “Đây là mẹ đưa cho vợ của Tử Hiền.”, Giang Yếm Ly nhận lấy, ngọt ngào nói: “Cảm ơn anh cả.” Kim Huân sừng sốt, gật gật đầu rồi tìm chỗ ngồi xuống.

Nghi thức bắt đầu, Ngụy Vô Tiệp nhìn chị và Kim Tử Hiền trao nhẫn, nhin không được nhìn về phía Lam Trạ lại phát hiện anh cũng đang nhìn mình, hắn nhin không được nhếch môi cười. Nghi lễ kết thúc, mọi người ở lại khách sạn ăn uống nháo loạn, Giang Yếm Ly mỉm cười nhìn Ngụy Vô Tiệp thi thoảng liếc Lam Trạ rồi lại cùng Giang Trường đầu vô mồm. Kim Tử Hiền thi thoảng lại hỏi vài câu: “A Ly em có mệt không?”. Lam Hi Thần nhìn bọn họ ngược cầu, vừa định đỡ rượu giúp Lam Trạ lại thấy Ngụy Vô Tiệp đã che chở em trai mình rồi, hắn vừa uống vừa làm mặt quỷ với Lam Trạ, lại thấy em trai vô cùng vui vẻ, nhưng mà anh cũng không muốn ăn thức ăn cầu đầu.

Không có gì ngạc nhiên khi Ngụy Vô Tiệp say bí tỉ, cả đường hắn treo trên người Lam Trạ, Lam Hi Thần đưa hai người ra tới cửa, hỏi: “A Trạ, một mình em có được không, có cần anh giúp không?”

“...”

“Em chắc chắn chứ?”

“...”

“Được rồi, anh đi trước, em nhớ cẩn thận đấy.” Lam Hi Thần quay người lái xe rời đi.

Nguy Vô Tiệp cả đường treo trên người Lam Trạ không ngừng lải nhải: “Sư phụ sư nương sau khi đến Anh không lâu thì bị tai nạn qua đời, để lại một mình Giang Trùng. Vốn dĩ muốn cậu ấy trở về nhưng cậu ấy lại hiếu thắng, nhất định phải ở bên đó, chỉ vì bên ba hai bên mà bệnh nặng, Lam Trạ anh không biết, lúc đó tôi cảm thấy bản thân thật vô dụng...”

“Nguy Anh, em say rồi.” Lam Trạ nhẹ nhàng nói, Nguy Vô Tiệp ngẩng đầu lên nhìn anh, nắc một cái, ghé sát vào tai anh: “Lam Trạ, anh thật đẹp mắt.” Nói xong liền rũ đầu bất động, lúc đầu rũ xuống, môi lướt qua má Lam Trạ, anh cứng người, lại nhìn về phía Nguy Vô Tiệp, môi mỏng chạm vào má hắn. Đêm nay, ánh trăng thật đẹp.

Hôn lễ kết thúc chị lên đường đi hưởng tuần trăng mật, qua Tết Nguyên đán Giang Trùng cũng bay về Anh chuẩn bị khai giảng nhưng Nguy Vô Tiệp vẫn cảm thấy cậu trở về là để gặp người yêu. Lam Hi Thần có cảm giác Lam Trạ ngày càng thích tham gia mấy buổi tiệc rượu. Có lần anh nhìn thấy Nguy Vô Tiệp đỡ rượu giúp em trai mà bản thân em trai lại vui vui vẻ vẻ, anh cảm thấy lời đồn bên ngoài không chừng là thật. Mà trên đường gặp phải chó, Lam Trạ cứ luôn bất động thanh sắc chờ Nguy Vô Tiệp nhảy lên người anh, chờ chó con bỏ đi anh mới ôn nhu vỗ người đang run rẩy trong lòng mình.

Hôm nay lúc Nguy Vô Tiệp rời khỏi nhà chợt nghe thấy tiếng hai phóng viên đang nói chuyện: “Nguy Vô Tiệp này không chừng chính là tiểu bạch kiểm, trước kia đều dựa vào mấy quý phụ (người phụ nữ có tiền), lần này hay rồi, trực tiếp leo lên cây đại thụ Lam gia kia.” Nguy Vô Tiệp nghe vậy cũng chẳng cảm thấy gì, nhiều năm như vậy, hắn nghe cũng mòn cả tai rồi, lúc định vòng ra để đến xe, lại nghe hai người tiếp tục: “Lam Nhị thiếu cũng vậy, nhiều năm rồi không hút thuốc cũng chẳng uống rượu, hơn nữa cũng chưa từng có tin đồn gì, hóa ra là thích đàn ông, ha ha, cũng chẳng khác gì Kim Huân, hừ lại còn chẳng bằng ông đây, Lam Trạ này vẫn được gọi là quân tử, tôi thấy cũng hắn cũng là văn nhả bại...” Còn chưa dứt lời thì cảm giác được có cái gì đó đang kéo gã, trước mắt đột nhiên tối sầm, lúc lấy lại được cân bằng thì thấy Nguy Vô Tiệp đang đứng đó, nói: “Có gan thì lặp lại lần nữa.” Phóng viên này cũng chẳng phải đèn càn đâu, không do dự trả lời: “Hừ lại còn sợ bị nói xấu sao? Tôi nói hai người đấy, cậu nam nữ, à không cậu nam nam!” Nguy Vô Tiệp vung tay, phóng viên kia cũng phản ứng lại, ba người nhất thời loạn thành một đoàn, may là Ôn Ninh nghe được tiếng động chạy vội lại kéo ba người ra, sau khi nhận lỗi với phóng viên, y lại cảm thấy may mắn vì đã luyện Taekwondo, mới có thể bảo vệ được Nguy Vô Tiệp đến xe. Cậu muốn đưa hắn đến bệnh viện nhưng hắn lại không đồng ý, không còn cách nào khác đành chở hắn về nhà, không yên tâm nên gọi cho Lam Trạ một cuộc. Anh một đường phóng xe về nhà, nghe Ôn Ninh báo cáo lại, nghe hai tên phóng viên mồm miệng không sạch sẽ, trong lòng tính toán, sắc mặt càng thêm âm trầm. Vừa bước vào cửa anh thấy Nguy Vô Tiệp khoe miệng còn dính máu, khoe mắt xanh tím đang bó gối trên sofa gần người. Lam Trạ bắt đầu thở dài, cầm hộp thuốc, đến gần bôi thuốc cho hắn.

“A ~” một tiếng, Nguy Vô Tiệp gần như hồi phục tinh thần, giọng nói có chút ghen ngào: “Lam Trạ, tôi...” Nguy Vô Tiệp như không biết nói gì đành phải dừng lại, Lam Trạ nói: “Tôi biết cả rồi.” tiếp tục bôi thuốc cho hắn. Nguy Vô Tiệp nắm tay anh, nói: “Anh biết cái gì, cái gì mà đã biết, anh thì biết gì cơ chứ, anh có biết những người đó nói khó nghe thế nào không?”

“Tôi không quan tâm.” Lam Trạ nhẹ nhàng kéo mấy ngón tay hắn, tiếp tục bôi thuốc.

“Nhưng mà tôi để ý, tôi...” Nguy Vô Tiệp không nói tiếp, Lam Trạ nhìn hắn, chờ hắn tiếp tục, cuối cùng hắn chỉ ghen ra một câu: “Tôi sai rồi.”

Lam Trạ cất mấy hộp thuốc, nói: “Lần sau em đừng nóng nảy như vậy.”

“Được.” Nguy Vô Tiệp thành thật đồng ý.

Cuối cùng chuyện này vẫn là Lam Hi Thần ra mặt giải quyết. Xong xuôi mọi thứ anh vẫn hỏi Lam Trạ: “A Trạ, em thích Nguy tiên sinh sao?” Lam Trạ trầm mặc, Lam Hi Thần thở dài: “Em vui là tốt rồi,

anh chỉ cần em sống tốt thôi.” Lam Trạm ngẩng đầu nhìn anh trai nghiêm túc trả lời: “Ngụy Anh là người đơn giản nhất thế giới này, em muốn bảo vệ em ấy cả đời, như thế là tốt lắm rồi, em cũng chẳng mong gì hơn thế.” Lời này khiến Lam Hi Thần cũng chẳng biết nói gì thêm.

Bởi vì vết thương trên mặt, Ngụy Vô Tiện nghỉ ở nhà một thời gian. Một ngày nọ Lam Trạm mang về nhà một sợi dây nhỏ màu đỏ, nói là dây bình an**, Ngụy Vô Tiện vui vẻ buộc lên tay, sau này dù đi bất cứ nơi đâu hay kể cả lúc tắm cũng chẳng bỏ xuống.

=====

*Chó Teddy

** Dây bình an

Hàn:

8. Chương 8

Công việc hôm nay quá nhiều Ngụy Vô Tiện đến khuya mới về đến nhà, trở về lại cùng Lam Trạm bận rộn một hồi nữa. Lúc hắn trở về phòng ngủ Lam Trạm đã ngủ rồi, còn đang ôm tâm lý được nude lên giường, còn chưa kịp nằm xuống đã nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Lam Trạm vang lên: “Mặc quần áo vào”. Kì kèo mãi không được, Ngụy Vô Tiện ngoan ngoãn xuống giường mặc đồ rồi lại leo lên xốc chăn chui vào.

Vừa mới nằm xuống, Lam Trạm lại duỗi tay ra đưa một cái hộp cho hắn, Ngụy Vô Tiện mắt nhắm mắt mở hỏi: “Cái gì vậy, anh vẫn chưa ngủ sao?” Nghĩ lại nhiều hôm 2h sáng hắn mới về đến nhà nên thôi, vừa mở hộp ra hắn ngạc nhiên, men theo ánh trăng ngoài cửa, mới biết là đồng hồ đeo tay, lấy ra nhìn nhìn, hắn kêu lên: “Lam Trạm, đây không phải cái đồng hồ lần trước anh đưa tôi à? Nhưng tôi đã bán nó rồi mà?”

Lam Trạm không trả lời trở mình ngồi dậy: “Sinh nhật vui vẻ, Ngụy Anh.” Vừa nghe câu chúc của anh, Ngụy Vô Tiện ngẩn người, nhớ lại: “Sao anh biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

Bên ngoài Ngụy Vô Tiện cũng không công bố ngày sinh thật của mình, chẳng qua chọn một con số rồi điền bừa vào mà thôi, cho nên sinh nhật thật của hắn ngoại trừ người nhà thì cũng chỉ vài người biết. Khi Lam Trạm chúc mừng sinh nhật, hắn đúng là thụ sủng nhược kinh (*được sủng ái mà lo sợ*), hơn nữa quà tặng cũng vô cùng quý giá: “Quà của anh cũng quá quý giá rồi, lần trước tôi mang đi bán, ông chủ nói cái này giá khởi điểm đã là 8 con số rồi, anh tặng tôi quà thì cũng không cần quý giá đến vậy.” Lam Trạm chẳng muốn tiếp lời, lạnh lùng bỏ một câu “Vậy thì em cất cẩn thận vào” rồi quay người nằm xuống.

Quà người ta đã tặng rồi không nhận cũng không được, suy nghĩ một chút, hắn nhẹ nhàng cất cẩn thận cái đồng hồ rồi đặt bên cạnh gối, tay vuốt ve cái hộp nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Lam Trạm thấy sau lưng không còn âm thanh nữa, xoay người men theo ánh trăng nhìn Ngụy Vô Tiện chậm rãi ngủ.

Lúc Ngụy Vô Tiện rời giường đã 12h, theo thường lệ, tầm này Lam Trạm sẽ gọi cho hắn, Ngụy Vô Tiện nghĩ đến mỗi lần nói chuyện với Lam Trạm xong tâm trạng sẽ tốt hơn liền cười hi hi nhận điện thoại, Lam Trạm nói ít lời nhiều, chủ yếu bảo hắn buổi chiều không được chạy lung tung, tối nay hai người sẽ cùng ăn tối. Hôm nay hắn cũng không có hoạt động gì, ngoan ngoãn ở nhà cả buổi trưa, lúc chạng vạng tắm rửa sạch sẽ thay bộ quần áo khác rồi ngồi chờ Lam Trạm về. Hắn có cảm giác mình chẳng khác gì phi tử đang đợi thị tử, lại nghĩ không đúng hắn ở trên mà, lại lắc lắc đầu, hắn rõ ràng là thẳng nam mở.

Đang suy nghĩ linh tinh, Lam Trạm lại gọi tới: “Lam Trạm, tôi chuẩn bị xong rồi, anh đang ở đâu?” Ngụ Vô Tiệן khua chân múa tay đi ra cửa, ngữ khí của Lam Trạm rất không tốt: “Tối nay tôi có cuộc họp, em gọi cơm hộp đi.” Cũng chẳng để Ngụ Vô Tiệן hiểu gì đã cúp máy. Ngụ Vô Tiệן “A” một tiếng, ngậy người ném điện thoại lên sofa, lại không biết phải làm gì, liền ngấn người ngồi trên sofa xem TV, vừa bật TV lại thấy được buổi họp báo tuyên truyền MV Trần Tình của hấn, nghe được câu “Một đời Vô Tiệן”* tự dưng cảm thấy phiền muộn, cuối cùng tắt TV, ngồi trên sofa ngậy người.

**Đây là bản QT, còn tôi nghĩ nếu ban raw sẽ là . Hai ch ữ có nghĩa là không ao ước không ham muốn. Tôi nghĩ ở đây hình dung là vô lo tự do thì sẽ chuẩn hơn. Ắn, đấy là cách hiểu của tôi thôi, ai có cách giải thích tốt hơn thì góp ý nhé. Thế nên sẽ để nguyên là “Một đời Vô Tiệן.”:v*

Buổi tối Lam Trạm về nhà nhìn qua thấy Ngụ Vô Tiệן ngủ vù vù trên sofa, đứng trước huyền quan anh nhẹ nhàng đổi giày nhưng vẫn làm Ngụ Vô Tiệן bình tĩnh, hấn nhìn nhìn, chạy tới trước mặt anh hỏi: “Anh về rồi, tôi đói quá, chúng ta đi ăn gì đi?”

Cổ ý không hỏi anh đã làm gì, Lam Trạm gật đầu “Ừ” một tiếng, lại nhìn Ngụ Vô Tiệן đã đi tới cửa, thở dài. Bữa cơm này cả hai đều im lặng, Lam Trạm vốn không nói nhiều, Ngụ Vô Tiệן cũng chẳng buồn nói gì, không khí vô cùng trầm mặc.

Giữa trưa hôm sau, Ôn Ninh theo thường lệ tới đón Ngụ Vô Tiệן đi chạy show. Hấn theo thói quen xem vài trang báo sau đó bắt đầu ngủ. Chạy được nửa đường, Ôn Ninh muốn nhắc hấn về quảng cáo, Ngụ Vô Tiệן nói: “Mở ra.” Cậu nhìn hấn qua gương chiếu hậu, thấy hấn chậm rãi ngồi dậy, ngữ khí trầm trầm, đành đưa hấn tờ báo.

Tin tức đầu đề là hôm qua có phóng viên chụp được bức ảnh của Nhị công tử tập đoàn Lam thị, người đang đứng đầu hot search với Ngụ Vô Tiệן – Lam Trạm, tối qua ăn cơm cùng nữ minh tinh. Tên nữ minh tinh ấy hấn cũng không biết, nhưng mấy chữ tối qua hấn nghe được vô cùng rõ ràng*.

(Cái này là chống ẻm bảo họp ở công ty mà giờ lại thành đi ăn với người khác ấy.)

“Chuyện này, Ngụ tiên sinh, Lam tiên sinh đi xã giao cũng là bình thường mà.” Ôn Ninh nhìn sắc mặt hấn càng ngày càng đen, cẩn thận mở miệng

“Ha ha, bình thường, đúng là vô cùng bình thường.” Ngụ Vô Tiệן cười một lúc, nhìn ra cửa sổ không nói gì, Ôn Ninh cũng chẳng biết phải làm gì, thành thành thật thật đưa người tới nơi hẹn.

(Rồi xong Tiệן Tiệן ghen rồi, Lam nhị ca tự câu đa phúc đề ==+)

Công việc của hấn hôm nay khá đơn giản, chỉ cần lộ mặt cắt băng khánh thành là được, công việc thoảng chốc là xong.

Một đường về nhà, Ôn Ninh cẩn thận lái xe, vừa đưa hấn tới nơi định trở về, Ngụ Vô Tiệן nói: “Ôn Ninh, cậu đợi tôi một chút, tôi sửa soạn chút đồ, cậu đưa tôi về nhà.” Ôn Ninh sững sờ không biết nên nói gì, hấn

cũng chẳng để cậu nói gì, tự đi vào nhà dọn dẹp đồ đạc. Ôn Ninh thấy hấn xuống xe, cấp tốc gọi cho Lam Trạ, nhanh chóng nói: “Nguy tiên sinh muốn đi.”

(Rời rồi, ghen một cái là về nhà mẹ đẻ luôn. Hay lắm ==!)

Nguy Vô Tiệ hôm nay thông cáo cũng tương đối đơn giản, lộ cái mặt là được, là cho một cái thẻ bài làm cắt băng, thực mau liền kết thúc.

Nguy Vô Tiệ đặt tay lên cửa (*cửa mở bằng dấu vân tay*), hít sâu một hơi, ngồi cạnh cửa sổ một lúc rồi đứng dậy đi lên lầu, tùy tiện lấy mấy bộ quần áo rồi rời khỏi nhà. Như nhớ tới gì đó hấn lật gối lên cầm cái đồng hồ nhìn một chút, cuối cùng đặt nó lên bàn, cầm di động gửi tin nhắn cho Lam Trạ “Kim chủ đại nhân, hiệu lực hợp đồng đã kết thúc, tiểu nhân cáo lui.” Lại thấy tên trên danh bạ của Lam Trạ là “Tiểu cũ kỹ” (???), nhìn nhìn một chút lại bật cười, sau đó đặt điện thoại trên bàn, cầm túi ra cửa.

Lam Trạ gấp gáp trở về, ở trước cổng tiểu khu thấy xe của Ôn Ninh ra khỏi tiểu khu, Nguy Vô Tiệ ngồi phía bên kia không nhìn thấy anh, Lam Trạ sững sờ dừng xe ở nơi đó, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe nữa.

Mở cửa vào nhà, đi vào phòng khách Lam Trạ đã thấy đồng hồ và di động đặt trên bàn, mở di động ra, phần lớn nhật ký trò chuyện đều đề tên “Tiểu cũ kỹ”, duy chỉ có một tin nhắn vừa mới gửi, xem nội dung bên trong, anh cười chua xót. Từ ngày biết anh là Lam Vong Cơ, Nguy Vô Tiệ ngoại trừ thời điểm chơi xấu cũng chưa từng gọi anh là kim chủ.

Chậm rãi đi lên lầu, mở cửa phòng ngủ, nhìn thấy bộ đồ ngủ được gấp chỉnh tề đặt trên giường. Lúc Nguy Vô Tiệ còn ở đây, đồ ngủ hấn toàn vứt linh tinh, bây giờ nhìn nó được gấp gọn gàng, anh có chút không quen. Tủ quần áo hấn cũng dọn sạch, liếc qua cũng thấy nó trông trơn vô vị.

Ngày dần qua, vô tình gặp nhau tại Lam thị, Nguy Vô Tiệ vẫn cợt nhả gọi tên Lam Trạ, nhưng mỗi lần đi qua nhau, sắc mặt Lam Trạ càng đen hơn, Lam Hi Thần chỉ có thể thở dài.

Rất nhanh đã đến Tết, năm ngoài Nguy Vô Tiệ đều ở bên cạnh chị hoặc là ra nước ngoài tìm Giang Trùng. Năm nay chị đã đi hưởng tuần trăng mật cùng Kim Tử Hiệ, tên kia còn hận không thể cùng chị bay ra cả ngoài vũ trụ, nghĩ đến đây hấn cười cười. Một mình hấn tìm Giang Trùng cũng không sao, chẳng qua bây giờ cũng không có di động bên người, chỉ có thể liên lạc qua mail với cậu, nhưng còn phải xem thời gian chênh lệch nữa.

Số điện thoại cũng không dùng nữa, hấn cũng lười không muốn làm lại, dù sao vẫn có Ôn Ninh đảm đương mọi chuyện, cứ như vậy, Tết năm nay có vẻ lạnh hơn năm ngoài. Ôn Tinh cũng thấy hấn một thân một mình liền gọi hấn tới Ôn gia ăn Tết. Ba người ngồi ăn lẩu xem Xuân Vãn (*chương trình cuối năm giống bên mình ý, thấy cụ Gúc bảo thế*) vô cùng vui vẻ. Đến nửa đêm, Nguy Vô Tiệ và Ôn Ninh ôm một đồng pháo hoa, bắn thật lâu khiến mấy bạn nhỏ trong tiểu khu vui vẻ không thôi.

Đến mãi 3h sáng hấn mới đi ngủ. Vừa sáng ra đã bị tiếng pháo âm ỉ đánh thức, Nguy Vô Tiệ hiếm khi dậy sớm, chị em Ôn gia đang ăn cơm thấy hấn vô cùng ngạc nhiên, hấn cũng chẳng để tâm. Đánh răng rửa

mặt xong, Ôn Tình đã múc cho hắn một bát cháo, Ôn Ninh như có điều muốn nói lại ngập ngừng không thôi, Ôn Tình liếc cậu một cái, nói: “Tối hôm qua anh gọi tên Giang Trùng 27 lần.”

“Khụ khụ khụ..” Ngụy Vô Tiệp khó khăn nuốt miếng cháo, trả lời: ” Tôi với Giang Trùng thân nhau chả khác gì anh em ruột cả.” Ôn Tình không tiếp lời, trừng hắn một cái, sâu kín nói: “Anh còn gọi tên Lam Trạ 520 lần”. Cô dứt lời, không khí trong phòng bỗng im lặng chỉ có tiếng thìa chạm vào bát cháo.

(Vẫn quỳ lạy bà tác giả, trước thì giường rộng 200 mét vuông, giờ lại gọi chồng tận 520 lần. Cảm thấy tam quan sụp đổ rồi, mẹ đẻ này còn ảo tưởng hơn cả mình ==!

520 thì các thím biết là gì rồi đấy:v)

Năm trước Ngụy Vô Tiệp có nhận một kịch bản cổ trang, hắn đóng vai nam thứ, là lớp dự bị vạn năm, cuối cùng bỏ quê xa xứ. Nhạc phim là ca khúc “Bạch thạch khê” còn do hắn hát. Năm nay vào tổ kịch, thù lao đóng phim cũng không nhỏ, toàn bộ đều được chuyển vào tài khoản của Lam Trạ, hắn vẫn thiếu Lam Trạ rất nhiều, chỉ có thể chậm rãi trả từng đợt.

Xem xong kịch bản, tổ kịch đi chuẩn bị trước. Hắn cũng chuẩn bị thu âm ca khúc của phim, mỗi lần hát đến đoạn ” Cầm sắt cùng nguyệt cùng trải xuân thu”^{*} cổ họng đều nghẹn lại. Người thu âm hỏi Ôn Ninh có phải gần đây Ngụy Vô Tiệp có chuyện gì không, trước đây hắn chưa từng như thế này. Ôn Ninh cười cười, bảo ngài đã suy nghĩ nhiều rồi.

**Tham khảo lời dịch của ilyzhang.*

Lần này biên tập phim là Biên Bá, quay tới quay lui cũng coi như có cái danh, Ngụy Vô Tiệp vừa gia nhập cũng có gạt hái nhất định. Nhất thời danh tiếng của hắn nổi như cồn. Trong tổ kịch Ngụy Vô Tiệp cũng cười nói vui vẻ với mọi người, thấy nhóm fan đến thăm cũng nhiệt tình chụp ảnh ký tên, còn dẫn dò họ trên đường về nhà phải cẩn thận. Danh tiếng hắn càng lúc càng lên, cúi đầu đi giày cũng lên top search. Lam Trạ rảnh rồi cũng lên Weibo, thi thoảng like một cái. *(Chém cả đoạn ==!)*

Mấy ngày vừa rồi Ngụy Vô Tiệp vẫn chiếm chệ top đầu trên hot search, nhưng không may là hắn bị gãy xương. Lần tiếp theo Lam Trạ thấy Ngụy Vô Tiệp là ở phòng Vip của bệnh viện. Hắn nằm trên giường bệnh một cái chân được treo lên cao, vừa xem TV vừa ăn hoa quả, hưởng thụ cuộc sống sung sướng. Ôn Tình cũng đã nói mất cá chân của hắn bị nứt xương đã tốt hơn rồi. Thấy Lam Trạ bước vào, Ngụy Vô Tiệp lướt qua anh, nhếch miệng cười: “Anh đến thăm tôi sao Lam Trạ?” Lam Trạ ứng thanh một tiếng đưa hoa quả trong tay cho Ôn Ninh, cậu quay người mang hoa quả đi rửa.

Lam Trạ ngồi xuống ghế, nhìn chân hắn, nói: “Lần tới cẩn thận chút.” Ngụy Vô Tiệp “Ừ” một tiếng. Không khí có phần xấu hổ, thật ra từ ngày đó hắn vẫn luôn muốn hỏi, tại sao anh đi ăn cơm cùng người khác lại phải giấu hắn, trước mặt hắn thì hứa cùng hắn ăn mừng sinh nhật, sau lưng lại đi hẹn hò với người khác. Nhưng hắn biết hắn không có tư cách gì để hỏi những câu này, chỉ là vấn đề sâu trong lòng cảm thấy khó chịu. Lam Trạ hỏi han tình huống hôm đó, cảnh đến hôm đó là nhảy từ trên đỉnh núi xuống vốn là tổ kịch cũng đã chuẩn bị thể thân cho hắn, nhưng Ngụy Vô Tiệp cảm thấy dây thép cố định đã chắc chắn rồi, kết quả là vừa nhảy xuống hắn vội vã chạm chân xuống đất, đến lúc định thần lại thì đã quá muộn rồi. Chuyện sau đó là hắn ở trong này, Lam Trạ vốn muốn khuyên hắn không cần cố sức như thế, mọi việc cứ

từ từ là ổn, ai ngờ Ngụy Vô Tiệm lại nhớ chuyện anh đi hẹn hò cùng người khác, bưng bưng tức giận nói: “Ý của Lam nhị thiếu là tôi vì danh tiếng mà bất chấp mọi thứ sao?”

Ôn Ninh đứng ở cửa phòng bệnh vào không được bỏ đi lại càng không thể, lại nghe người bên trong nói tiếp: “Tiểu nhân vật như tôi sao dám so với thiếu gia sinh ra đã ngâm thìa vàng như ngài, tôi muốn thứ gì đều tự nỗ lực mà làm lấy.” Lam Trạ “Ba” một tiếng đứng dậy

“Ngụy tiên sinh.” Ôn Ninh mở cửa bước vào định ngăn hấn, tiếc là Ngụy Vô Tiệm chẳng buồn để ý tới cậu, “Lam tiên sinh làm sao vậy? Tức giận à? Từ trước đến giờ chắc chưa có ai nói với ngài như vậy nhỉ? Đại thiếu gia như ngài, sáng thức dậy trên cái giường rộng 200 mét vuông, ra khỏi cửa lại chọn một bộ từ 200 bộ trong tủ, lại từ 200 nữ minh tinh chọn ra một người để hẹn hò...” Ngụy Vô Tiệm cố ý nhấn mạnh ba chữ nữ minh tinh*, hấn còn chưa dứt lời, Lam Trạ nói một tiếng “Đủ rồi!” đánh gãy lời hấn. Ngụy Vô Tiệm cũng nhận ra mình lỡ lời nhưng lại không muốn hạ mình, quay mặt ra ngoài cửa sổ im lặng.

**Bản QT là muội tử là hai chữ, nhưng edit sang thì chuyển thành cùng về nữ minh tinh cho thuận mồm, thế nên mới là 3 chữ.*

Cơn tức lần này của Lam Trạ không nhỏ, thấy hấn như vậy không muốn nhiều lời quay người rời đi. Đi được một đoạn, Ôn Ninh chạy theo gọi: “Lam tiên sinh”. Lam Trạ dừng lại chờ cậu, Ôn Ninh chạy tới trầm mặc một lúc vươn tay đưa đồ: “Cái này, Ngụy tiên sinh bảo tôi trả lại cho ngài.” Lam Trạ nhận lấy, sợi bình an màu đỏ phá lệ chói mắt, cầm sợi dây trầm mặc. “Này... Ngụy tiên sinh phải nằm viện cho nên tâm trạng anh ấy cũng không tốt lắm, ngài đừng để trong lòng.” Ôn Ninh cẩn thận mở miệng, Lam Trạ làm như không nghe thấy, tay nắm chặt sợi dây chậm rãi rời đi. Ôn Ninh nhìn bóng lưng của anh, chỉ cảm thấy hai người rõ ràng đang tốt đẹp hà tất gì...

(Rồi, lần này giận nhau trả cả tín vật định tình, xong rồi, thuyền Vong Tiệm tan rồi ())*

9. Chương 9

Sau khi xuất viện, Ngụy Vô Tiệm đi thẳng tới tổ kịch, Ôn Tình Ôn Ninh đều tới bệnh viện đón hấn, Lam Hi Thần cũng gửi hoa đến, duy chỉ có Lam Trạ không xuất hiện. Ngụy Vô Tiệm cảm thấy vô cùng mất mát, dù sao cũng là hấn sai, người ta vốn là đại thiếu gia, bởi vì mình mà chăm sóc chẳng khác nào bảo mẫu, bản thân lại mất não khiến người ta tức giận, cuối cùng lại mất đi một người bạn.

Hàng ngày vẫn tới tổ kịch, nhưng lúc rảnh rỗi hấn lại thường ngây người, bởi vì vướng mắc trong lòng mà hấn tiêu tụy đi không ít.

Vừa mới ngồi xuống, Ngụy Vô Tiệm nghe được hai bạn diễn đang trò chuyện. Một người nói: “Ày, gần đây đi máy bay đều có sự cố giờ chẳng biết làm sao.” Chưa dứt lời, người kia đã nói tiếp: “Này, nghe nói Lam Nhị công tử cũng ở trên chuyến bay lần này, không biết là thật hay giả.”

Dứt lời thấy Ngụy Vô Tiệm, quan hệ giữa mấy người cũng không tồi, hỏi hấn: “Huyền Vũ, cậu có biết

chuyện này không?” Mạc Huyền Vũ là tên nhân vật mà Ngụy Vô Tiệp đảm nhận. Nghe được một câu này, đầu hắn nổ bùm một tiếng, lúc đứng lên còn hơi lảo đảo, nhìn thấy hắn như vậy, mấy diễn viên bên cạnh nhỏ giọng: “Nghe nói hai người này còn đang cãi nhau, nhìn bộ dạng cậu ta có vẻ chẳng biết gì cả.”

Ngụy Vô Tiệp không để tâm đến họ, đi thẳng ra ngoài muốn hỏi Ôn Ninh, phía sau mấy người tiếp tục tám nhảm.

Vừa đi ra tới nơi đã thấy Ôn Ninh cúi đầu đứng đó vẻ mặt muốn nói lại thôi, Ngụy Vô Tiệp bước tới, hỏi: “Chuyện là thật sao?”

Ôn Ninh cúi đầu không nói, Ngụy Vô Tiệp cảm thấy không giữ nổi bình tĩnh nữa, bỏ một câu: “Đến Lam thị.” rồi chạy ra xe. Ôn Ninh gấp gáp vào xin phép cho hắn, nói miệng vết thương cũ tái phát, tổ kịch đâu dám chậm trễ, vội bảo cậu mau đưa hắn về nhà nghỉ ngơi.

Dọc đường tay hắn nắm chặt điện thoại của Ôn Ninh, ấn đi ấn lại dãy số đã thuộc lòng kia, lại nghe thấy lời nhắn của người kia vang lên.

Mãi mới tới Lam thị, Lam Hi Thần lại không ở đây, nữ thư ký của anh ta thông báo Lam Hi Thần đã đi công tác. Đáng lẽ chuyến đi này của Lam Trạ là của Lam Hi Thần nhưng anh ta lại có lịch trình khác vướng lại, cho nên Lam Trạ đành ra mặt đi thay. Hắn lại hỏi chuyện máy bay gặp nạn, nơi mà Lam Trạ hạ cánh nhưng nữ thư ký lại nói không thể cho hắn biết, kiên quyết không nói.

Ra khỏi Lam thị, Ngụy Vô Tiệp đột nhiên không biết nên làm gì, những điều hắn biết về Lam Trạ vô cùng vô cùng ít ỏi, lại chẳng biết đi nơi nào tìm anh, ngồi trước bậc thềm Lam thị, số người vây lại nhìn hắn càng lúc càng nhiều, Ôn Ninh gấp gáp kéo hắn lên xe.

Lúc Ôn Ninh cho rằng Ngụy Vô Tiệp sắp ngốc rồi, hắn lại mở miệng muốn cậu đưa tới nhà Lam Trạ. Tới cửa tiểu khu, bảo Ôn Ninh về trước, hắn muốn tự đi, Ôn Ninh thực sự không yên lòng, nhưng cậu biết mình không giúp được gì, đưa điện thoại cho hắn, nếu có việc gì thì phải gọi cho Ôn Tinh.

Ngụy Vô Tiệp chậm rãi đi về nhà Lam Trạ, trong tiểu khu này, không phải người giàu thì cũng là người có quyền, mà nhà có tiền thì đều thích nuôi chó. Con đường này, nhiều lần Lam Trạ đã giúp hắn đuổi cầu*, ngấm lại bóng lưng thẳng tắp mà ôn nhu kia, còn bản thân thì hoảng sợ mà nhảy chồm lên lên đối phương, hắn thầm nghĩ, Lam Trạ có thể chịu được bản thân đúng là không dễ dàng.

**Chỗ này QT vốn là chấn quá quá nhiều lần cầu, nếu ed thì sẽ là chặn chó, mà thế thì nó không hợp với tâm trạng của bạn Tiệp bây giờ nên đổi thành cầu đi cho nó kut3 =)))*

Đến trước cửa nhà Lam Trạ, ngẩng đầu nhìn kên thấy bên trong không bật đèn, lại thấy không có người, hắn cũng không đi vào, chỉ yên lặng ngồi tựa vào cửa.

Thời tiết chuyển giao giữa mùa xuân và mùa hè rất dễ mưa, cũng không biết là đã ngồi bao lâu, ngoài trời mưa rơi lất phất, Ngụy Vô Tiệp cứ ngây người ngồi trên bậc thang, cũng không biết đã bao lâu, trời cũng

dần sáng, mưa cũng ngớt dần, hắn vẫn ngây ngốc ngồi đó không nhúc nhích.

Lúc Lam Trạm xuống xe thì thấy Ngụy Vô Tiện cả người ướt đẫm ngồi ngốc trước cửa. Hắn cảm thấy bầu trời bỗng tối sầm, ngẩng đầu lên lại thấy Lam Trạm đang đứng trước mặt.

Anh chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Ngụy Anh.” Ngụy Vô Tiện vẫn không phản ứng, chỉ lẳng lặng nhìn Lam Trạm, anh lấy khăn chậm rãi lau tóc cho hắn, lau bao lâu Ngụy Vô Tiện nhìn anh bấy lâu.

Lam Trạm cầm tay hắn, cảm giác được ấm áp truyền tới, Ngụy Vô Tiện mới dần có phản ứng, ngẩng đầu nhìn anh.

“Lam Trạm.”

“Phải, là tôi.”

“Anh không có việc gì chứ?”

“Ừ, cuộc họp đã bị hủy.”

Ngụy Vô Tiện nghe đến đó bỏ nhào vào anh, ôm chặt lấy.

“Lam Trạm Lam Trạm Lam Trạm, xin lỗi, thật xin lỗi, đều tại tôi không tốt, hôm đó ở bệnh viện là tôi nói mà không biết nghĩ, tôi biết anh quan tâm tôi, nhưng tôi lại không hiểu mà tức giận với anh. Ôn Ninh đã nói với tôi chuyện hôm đó rồi, ngày đó cùng nữ minh tinh ăn cơm là cô ta lấy chuyện của tôi ra ép anh, xin lỗi là tôi không tốt, anh đừng trách tôi nữa có được không. Xin anh đừng không để ý đến tôi, cũng đừng bất ngờ biến mất như thế nữa.”

Một hơi balabala Ngụy Vô Tiện mới dừng lại, thấy Lam Trạm không nói gì, lại cẩn thận buông ra, nhìn chăm chú về phía anh, Lam Trạm cúi đầu, nắm tay bàn tay lạnh lẽo của hắn, gật gật đầu: “Cùng vào nhà đi.” Rồi đứng lên kéo hắn dậy.

Ngụy Vô Tiện ngồi quá lâu, chân tê rần, Lam Trạm nửa đỡ nửa ôm dìu hắn vào nhà.

Vào phòng, Lam Trạm để hắn tự tắm rửa thay quần áo còn mình xuống bếp nấu trà gừng.

Đột nhiên nghe “Uỳnh” một tiếng, Lam Trạm vội vã chạy lên lầu, vào phòng tắm thấy miếng pha lê trang trí rơi vỡ trên mặt sàn, Ngụy Vô Tiện ngây người đứng đó, chân còn đang chảy máu.

Lam Trạm bước một bước dài, lấy khăn lông quấn quanh eo hắn, một tay xuyên qua nách tay kia ôm đầu

gối nhấc bổng hấn lên ôm ra ngoài, ôm hấn đặt trên giường, lại dặt hấn ngồi yên, còn anh quay người đi lấy hòm thuốc.

(Hú hú, bé công túa:)*

Lần này Ngụy Vô Tiệp phá lệ nghe lời, lúc anh đi Ngụy Vô Tiệp vẫn giữ nguyên vị trí đấy đến lúc quay lại hấn cũng chẳng xê xích gì, Lam Trạh lấy cồn tiêu độc cho hấn, miệng vết thương không sâu, nhưng vết thương hơi lớn, anh chậm rãi thoa thuốc lên chân hấn.

Lam Trạh thấy hấn vẫn không có phản ứng gì, cầm máy sấy sấy tóc cho hấn, vừa sấy vừa gọi tên hấn, Ngụy Anh Ngụy Anh Ngụy Anh.

Mãi cho đến lúc tóc gần khô, Ngụy Vô Tiệp rút cuộc có phản ứng, kéo tay Lam Trạh, nghiêm túc nhìn anh, trịnh trọng mở miệng: “Thực xin lỗi, Lam Trạh.”

Lam Trạh nhìn hấn, chỉ gật gật gật đầu: “Không sao cả.”

Ngụy Vô Tiệp giống như được hồi sinh, hấn đứng lên nói: “Lam Trạh, anh có đói bụng không, trước kia ở đây đều là anh nấu cơm cho tôi ăn, tôi vẫn luôn muốn một lần được nấu cơm cho anh nhưng vẫn chưa có cơ hội, giờ tôi đói quá, tôi đi nấu cơm cho anh nhé.”

Lam Trạh gật đầu, chậm rãi đỡ hấn xuống lầu, vết thương ở chân chỉ là vết thương ngoài da, cũng không có ảnh hưởng gì.

Ngụy Vô Tiệp đứng trong bếp, vừa nấu vừa nói: “Lam Trạh Lam Trạh, nói cho anh nghe, tôi nấu cơm ngon lắm đó, anh đúng là có số hưởng mà, anh chờ một chút tôi nấu ù cái là xong.”

Thật ra trước khi đồ ăn được bê ra, anh vẫn luôn tin lời hấn.

Ngụy Anh nhanh chóng bê ra mấy cái nồi ra, mặt đỏ bừng, thứ trong nồi không phân biệt được là cháo rau hay cơm trộn.

Lam Trạh nhìn đồ ăn vẻ mặt bình tĩnh, Ngụy Vô Tiệp vô cùng chờ mong nhìn anh, hỏi: “Có ngon không?” Lam Trạh miễn cưỡng nuốt xuống, hít một hơi, vẻ mặt nghiêm túc trả lời: “Ngon.”

Ngụy Vô Tiệp nghe vậy rất đổi vui mừng, bảo anh ăn nhiều một chút, vẻ mặt Lam Trạh khó có khi hoảng loạn vội nói: “Tôi không đói lắm, em ăn nhiều một chút.”

Anh vừa dứt lời, hấn cũng cảm thấy vô cùng đói bụng, cũng gấp thử hai đũa.

“Phì... Khẩu vị anh kiểu gì, thứ này làm sao mà ăn được?” Túc giận ngẩng đầu nhìn Lam Trạm, lại bật cười Lam Trạm cũng cười theo. Hắn khó mới thấy bộ dạng tươi cười của anh, thâm nghĩ, Lam Trạm cười lên quá đẹp.

Cuối cùng vẫn là Lam Trạm xuống bếp nấu lại, hắn vội vàng ăn ngấu nghiến.

Ăn uống no nê, Ngụy Vô Tiệן nhìn Lam Trạm, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Lam Trạm, đi động của tôi đâu?” Không ngờ Ngụy Vô Tiệן sẽ đòi đi động, Lam Trạm theo phản xạ hỏi: “Phải đi?”

“Không có, tôi gọi Ôn Ninh mang đồ tới.” Phản ứng vẫn giống như trong trí nhớ, hắn cột nhả “He he, vẫn là Lam nhị thiếu không bỏ được tiểu bạch kiểm này nha~”

“Vô vị.” Lam Trạm lạnh mặt đưa đi động cho hắn.

Ngụy Vô Tiệן gọi điện cho Ôn Ninh, lại thấy không có ai bắt máy mới nhớ ra là điện thoại của cậu đang ở đây, vì vậy gọi cho Ôn Tnhf, bảo cô kêu Ôn Ninh mang đồ đặc của hắn tới nhà Lam Trạm, Ôn Tnhf nghe khẩu khí của hắn biết Lam Trạm không sao, “rup” một tiếng tắt máy.

Ngụy Vô Tiệן tắt máy, quay người nhìn Lam Trạm cười ngây ngốc, Lam Trạm hiểu ý hắn, lấy dây bình an từ ví tiền ra, cẩn thận buộc lại lên tay hắn, quần nút kết*, nói: “Đừng đánh mất lần nữa.”

**Nút kết: “nút thắt” (kết) gợi lên những điểm lành. Bất kể là “kết giao”, “kết duyên”, “đoàn kết”, “kết quả” hay “kết tóc se duyên”, chữ “kết” đều tượng trưng những tình cảm thân mật, ấm áp, gợi lên hình ảnh đoàn viên, quây quần, sum họp, đầm ấm. Chữ “kết” gần âm với chữ “cát”, phúc, lộc, thọ, hỉ, tài, an, Khang, tất cả đều thuộc về “cát”. Đó là những gì mà con người từ xưa đến nay vẫn luôn truy cầu, mong ước và hy vọng./ Neora Jewels*

Ngụy Vô Tiệן nịnh nọt gật đầu, yên tâm thoải mái lên lầu đi ngủ, lúc nằm xuống giường, nhìn nút kết không ngừng cười ngốc, nhìn đủ rồi, theo thói quen sờ sờ cái hộp dưới gối, phát hiện nó vẫn còn ở đây, cười lại càng thêm vui vẻ.

Lúc Lam Trạm lên lầu, người kia đã ngủ rồi, đưa tay lau nước miếng cho hắn, cũng nằm xuống ngủ.

Bởi vì tối qua ngủ sớm nên hôm nay Ngụy Vô Tiệן hiếm khi dậy trước Lam Trạm, lúc anh tỉnh dậy thấy tên kia đang ngây ngốc nhìn mình, mặt khế ửng hồng, giọng nói lúc vừa ngủ dậy có chút khàn khàn, hỏi: “Em nhìn gì vậy?” Ngụy Vô Tiệן thẳng thắn trả lời: “Ngắm mỹ nhân.” Sau đó cười hì hì bò xuống giường.

Ăn xong bữa sáng, Lam Trạm đưa hắn tới tổ kịch.

Ngụy Vô Tiệן dần trở thành người duy nhất không ở lại tổ kịch vào buổi tối, mỗi ngày Lam Trạm đưa hắn đi làm, trên đường hắn cũng đánh một giấc no nê, tối về lại có người đến đón, đưa hắn đi ăn khuya.

Ôn Ninh cũng không còn bận rộn, ở nhà cày game nấu cơm tập võ lại có lương định kỳ, Ôn Tình cảm thấy như vậy cũng khá tốt.

Cuối cùng bộ phim cũng đóng máy, tổ kịch vui vẻ tổ chức một bữa tiệc nhỏ.

Rất nhiều fan tới tặng quà chúc mừng bộ phim đóng máy, Lam thị song bích cũng xuất hiện, một phần fan nữ cũng tới vì hai anh em Lam gia. Mọi người vui vẻ nói chuyện, Lam Trạm đều đứng cạnh Ngụy Vô Tiệp, Ôn Ninh biết ý lùi lại tạo khoảng cách nhỏ giữa hai người.

Đã vài ngày không gặp Ôn Ninh, Ngụy Vô Tiệp hớn hở trò chuyện cùng cậu, Lam Hi Thần thấy em trai nhà mình dường như đang ghen.

Lúc bóc quà của fan, Ngụy Vô Tiệp thấy một chiếc côn nhị khúc liền đưa cho Ôn Ninh bởi vì cậu tập Tae Kwon Do, thứ này vô cùng hữu ích, cậu cũng vô cùng vui vẻ nhận lấy. Lại mở thêm mấy món quà, nhìn thấy mấy đồ vật hơi nữ tính cũng đều đưa cho Ôn Ninh cầm về cho Ôn Tình. Hắn chẳng chút nào để ý sắc mặt Lam Trạm bên cạnh càng ngày càng đen.

Không nhìn được tiếp nữa, Lam Trạm nắm tay kéo Ngụy Vô Tiệp đi, để lại một đám người trợn mắt há mồm sau lưng.

“Lam Trạm Lam Trạm anh định đưa tôi đi đâu?” Ngụy Vô Tiệp không hiểu gì bị kéo đi, vừa bước theo anh vừa hỏi. Lam Trạm mặc kệ hắn, Ngụy Vô Tiệp càng thấy kì lạ, vẫn cảm thấy hôm nay tâm trạng Lam Trạm không tốt lắm, gọi anh anh cũng không đáp lại liền ngoan ngoãn im lặng.

“Ai ai, Lam Trạm anh nhẹ tay một chút, tay tôi đau quá.” Cảm giác lực đạo trên tay giảm đi, Ngụy Vô Tiệp tiếp tục hỏi: “Lam Trạm, anh làm sao vậy, mau nói gì đi chứ!”

Lam Trạm đi tới cửa thoát hiểm, đẩy Ngụy Vô Tiệp vào bản thân cũng bước theo tay kia đóng cửa ầm ầm lên cánh cửa, “đông” một tiếng Ngụy Vô Tiệp đập người vào cửa “Ai u, Lam Trạm anh...” Vừa muốn hỏi Lam Trạm bị làm sao, lại thấy khuôn mặt tức giận của anh, hắn lại ngoan ngoãn im lặng.

“Ngụy Anh, rốt cuộc em xem tôi là gì?” Lam Trạm nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, tay không tự giác mà dùng sức.

“Ai ai ai, đau đau, tôi...” Định nói mấy chữ “bạn tốt”, lại thấy ánh mắt tức giận cùng không cam lòng của anh, lời vừa định thốt ra lại nuốt xuống, Ngụy Vô Tiệp nhìn anh rốt cuộc lại không nhìn được Lam Trạm suy nghĩ gì, nhìn ánh mắt anh chột dạ cúi đầu xuống.

Mới cúi đầu lại cảm nhận cằm bị nắm đau, tay kia của Lam Trạm nắm cằm cưỡng chế hắn nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau một hồi, Ngụy Vô Tiệp cảm khái bộ dạng Lam Trạm tức giận vô cùng đẹp, nhưng cổ tay cùng cằm bị nắm đau lại nhắc nhở hắn, nếu không trả lời nhanh sẽ phải lãnh hậu quả “Tôi, tôi không biết.... Um...” Còn chưa dứt lời đã thấy Lam Trạm tức giận hơn lên.

10. Chương 10

Lúc Lam Trạm nhào tới quá dùng sức, hàm răng hai người va vào nhau, “đang” một tiếng, Ngụy Vô Tiện ngậm mồm, tự nhiên cũng không biết phải làm sao, trợn to mắt nhìn Lam Trạm, lại thấy chuyện này quá là hoang đường, không ngờ hần lại bị Lam Trạm cưỡng hôn.

“Lam Trạm...” Ngụy Vô Tiện muốn bảo anh buông ra, có chuyện gì thì từ từ nói, nhưng vừa mới hé miệng, Lam Trạm đang cắn cánh môi hần lập tức chiếm lĩnh khoang miệng hần, lưỡi anh điên cuồng chiếm lấy, dùng sức liếm hàm trên, còn khê cắn đầu lưỡi hần, tay đang nắm cầm cũng buông xuống ôm lấy eo Ngụy Vô Tiện.

Chính Ngụy Vô Tiện cũng không biết cảm giác này là gì, trong nháy mắt não hần trống rỗng, đến lúc tỉnh táo nhận ra mình bị cưỡng hôn, hần cảm thấy cũng không tệ lắm, nhưng lý trí nói cho hần, phải phản kháng, vì thế không chút do dự, cắn mạnh lên đầu lưỡi Lam Trạm, anh bị đau, lùi lại một bước.

(Đề nghị bạn lý trí ra một góc qu ỳ xuống sám hối đi~~~~)

Ngụy Vô Tiện thở dốc, mở miệng gào lên: “Lam Trạm anh...” ba chữ “điên rồi sao” mắc kẹt ở cổ họng, nhìn đôi mắt Lam Trạm tràn đầy tơ máu, lời nuốt xuống, yêu ớt nói: “Lam Trạm, anh sao vậy?” trong lòng lại mắng bản thân không có tiền đồ.

Lam Trạm không trả lời, chỉ lẳng lẳng nhìn hần, Ngụy Vô Tiện vừa bị cưỡng hôn, giờ lại bị nhìn như vậy, không khỏi chột dạ, mặt đỏ bừng, thầm nghĩ: Mọt ơi, ánh mắt bình tĩnh của Lam Trạm khiến hần vô cùng chột dạ, Ngụy Vô Tiện tự dưng muốn kêu người đến cứu hần.

Lam Trạm tiến lên một bước, Ngụy Vô Tiện theo bản năng lùi lại một bước, nhưng lưng hần đã chạm tường, không thể lùi thêm được nữa, Lam Trạm theo dõi động tác của hần, dừng lại, ánh mắt tràn đầy sự đau lòng, lại nhìn về phía hần, tuy rằng không hiểu rõ nhưng ánh mắt kia lại khiến Ngụy Vô Tiện đột nhiên muốn khóc, “À thì là, Lam Trạm, có chuyện gì thì từ từ nói, không nên động chân động tay.” Cũng đừng động miệng, Ngụy Vô Tiện nghĩ thầm.

Đột nhiên Lam Trạm giơ tay lên, hai tay ôm mặt hần, trong lòng Ngụy Vô Tiện như có hàng ngàn chữ muốn chết chạy qua, Lam Trạm đẹp như vậy, hần không kiềm chế được đầuuu!!!!

“Ngụy Anh tôi yêu em.”

Cũng không đợi hần đáp lại, anh cúi đầu chạm lên môi hần, không giống như nụ hôn thô bạo vừa rồi, anh nhẹ nhàng cắn môi hần, mỗi lần chạm xuống đều nhẹ giọng thủ thỉ: “Ngụy Anh, tôi yêu em.”

Cũng không biết bao lâu sau, Ngụy Vô Tiện thả lỏng người, vòng tay lên ôm cổ anh, hé mở đôi môi đáp trả lại ôn nhu của đối phương.

Cảm nhận được thay đổi của người trong lòng, động tác của anh càng thêm kịch liệt, hai người tranh cao thấp một hồi mới lưu luyến không rời mà tách ra, vừa rời khỏi người kia, mặt Ngụy Vô Tiệp đỏ bừng, ánh mắt lướt qua Lam Trạh, thấy từ tai đến cổ anh đều đỏ hồng, không khỏi thấy nhẹ nhàng hơn một chút.

Lam Trạh nhìn Ngụy Anh, đôi mắt ôn nhu* khiến hắn đắm chìm vào trong đó: “Ngụy Anh, tôi yêu em.” Như đang chờ đợi câu trả lời của hắn, Lam Trạh không làm gì thêm nữa, vẫn chỉ dịu dàng nhìn hắn.

QT: ôn nhu muốn thấm ra thủy tới. Mà dịch thô thì là ánh mắt dịu dàng như muốn trào nước ra. Nhưng không, bạn là một cô gái lãng mạn, iu mà hồng ghét sự giả dối, nên bạn nhắm mắt buông tay sửa lại, như thế nó mới phù hợp với cái khung cảnh rô man tic này:v. Thực ra chỗ này có chút gợi ý là để “ôn nhu như nước” nhưng bạn để thành ôn nhu... giống trên rầu nên sẽ không đối nữa

Ngụy Vô Tiệp nhìn Lam Trạh, bật cười: “Lam Trạh, tôi cũng ái* anh.” Dứt lời, trán hắn chạm vào trán anh, nhẹ nhàng cụng, Lam Trạh ôn nhu trả lời: “Ngụy Anh, tôi muốn em.”

Không đợi hắn có phản ứng, Lam Trạh lại hôn lên môi hắn, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở khớp hàm, nhẹ nhàng mút lấy cánh môi, Ngụy Vô Tiệp bị hôn đến rối bời, không khỏi cảm thán, Lam Trạh không những đẹp (trai) mà kĩ thuật hôn cũng cao siêu vô cùng.

Mãi suy nghĩ, Ngụy Vô Tiệp chợt cảm giác được có bàn tay đang phủ lên dự vọng đang ngẩng đầu của mình. Hắn “ưm...” một tiếng nhưng tiếng rên lại bị ngăn lại. Phân thân trước giờ chỉ có bản thân chạm qua nay lại bị người khác đụng vào khiến hắn không khỏi cảm thấy kì lạ. Một tay Lam Trạh ôm eo hắn không ngừng xoa nhẹ lưng, tay còn lại xoa nắn hạ thân phía trước, ngón tay thon dài lướt qua hông rồi chạm vào đần đần, chạy dọc chạm vào mông cánh hoa. Cảm nhận được kích thích không ngừng, Ngụy vô Tiệp không kìm nổi mà rên rỉ ra tiếng nhưng miệng lại bị chặn, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ vụn vặt.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, lại có tiếng động phát ra từ tay nắm cửa “Ế, sao cửa này lại bị khóa rồi, không phải cửa thoát hiểm đều mở sao? Mau đến nghĩ cách mở cửa này đi.”

Bị tiếng nói kích thích, Ngụy Vô Tiệp thất thần tiết ra, hắn vùng vẫy rời khỏi môi Lam Trạh, cắn mạnh lên vai anh, tiếng gầm hưng phấn phát ra.

Lam Trạh bị đau, khẽ “a” một tiếng, vẫn không dừng động tác trên tay, mãi cho đến khi người kia ngừng cắn, ngoan ngoãn dựa vào vai anh, động tác của anh mới dừng lại.

Lặng lặng ôm một lúc đột nhiên thấy hạ thân lạnh lẽo, không biết từ lúc nào quần đã rơi xuống chân, lại nghe Lam Trạh thủ thì bên tai: “Ngụy Anh, tôi nhịn không được.” Hắn lại bị xoay người úp mặt vào tường.

Cánh tay Lam Trạh dùng sức, kéo eo Ngụy Vô Tiệp trầm xuống, tư thế này khiến hắn cảm thấy vô cùng không an toàn, còn chưa kịp phản ứng thì cảm giác được phân thân nóng bỏng kề cà qua khe mông mình, không báo trước chạm vào huyết khẩu.

Hắn vô cùng bối rối, tuy rằng ngày thường cả lơ phơ phát, nhưng hiện tại hắn không biết Lam Trạ định làm gì, hắn cứ nghĩ hai người đàn ông bên nhau chỉ cần giúp đối phương bắn máy bay là được rồi, nhưng động tác này của Lam Trạ lại nói cho hắn biết, giữa hai người đàn ông còn có động tác hơn thế nữa.

(Làm đến đoạn này lại nhớ tới ngày trước edit H văn của Ma đạo, bạn nhỏ Tiệ vẫn có suy nghĩ ngây thơ như thế, chẳng bù cho Lam Nhị ca. Nhị ca quá đen tối rồi, phạt diện bích ba năm không được ăn thịt ())

“Lam Lam Lam, Lam Trạ, anh làm gì vậy?” Ngụ Vô Tiệ lấp bắp hỏi, thanh âm còn mang theo tiếng khóc.

“A!!!!” giây tiếp theo, hắn kêu đến tê tâm phế liệt, thực sự là quá đau, Lam Trạ dùng tay chặn miệng hắn, dấu sao đây cũng là nơi công cộng.

Đau đến không ngừng, hắn vặn vẹo người: “Lam Trạ mau buông tôi ra.” Miệng bị bịt lại, tiếng nói mơ hồ không rõ, hai tay bị quạt về phía sau không ngừng khua khoắng loạn xạ, Lam Trạ lấy khăn lau từ trong túi ra nhét vào miệng hắn, nhanh chóng cởi dây bình an buộc hai tay hắn kéo lên đỉnh đầu, tay kia ôm chặt eo không cho hắn lộn xộn, một loạt động tác như nước chảy mây trôi, Ngụ Vô Tiệ chưa làm gì, cả người đã không thể động nữa.

(Động tác của Lam Nhị ca thuần thục thế, chắc là luyện lâu lắm rồi phải không =))))

Lam Trạ dùng sức đỉnh vào sâu trong cơ thể hắn, chỉ nghe Ngụ Vô Tiệ “Um” một tiếng rồi bất động, vừa định tiến vào cơ thể hắn sâu hơn nữa, anh lại nghe tiếng “Ồ ô” truyền tới, Lam Trạ ngẩn người, hắn, khóc sao?

Bàn tay nắm eo hắn khê buông lỏng, anh xoay mặt hắn lại, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt, Lam Trạ hoảng sợ rồi, anh vội vàng cởi sợi dây trên tay hắn, lấy khăn tay từ trong miệng hắn ra. Từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ chặt vật như thế này, cũng không nên nói cái gì, chỉ không ngừng lẩm bẩm “Lam Trạ, anh, tôi, tôi...” dứt lời nhẹn không được nữa, đôi mắt ngập nước nhìn về phía Lam Trạ. Anh nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, giúp hắn chỉnh lại quần áo, tay nhẹ nhàng xoa lưng giúp hắn bình tĩnh lại.

“Lam Trạ, anh mau cởi sợi dây này ra trước đi, để người khác thấy thì không tốt đâu.” Ngụ Vô Tiệ đã bình tĩnh lại, cũng chẳng quan tâm tay có đau không, chỉ lo người khác mở cửa sẽ thấy cảnh này.

Lam Trạ nhìn đôi tay đang bị trói chặt của hắn, bởi vì giây giữa mà lưu lại vài vết hồng ngân. Anh cũng không trả lời, đầu gối cong xuống, Ngụ Vô Tiệ chợt cảm thấy toàn thân nhẹ bẫ, đến lúc phản ứng lại, Lam Trạ đã ôm hắn xuống lầu.

“Ấy, ấy, Lam Trạ, mau thả tôi xuống, anh sao thế, lại muốn đưa tôi đi đâu, Lam Trạ, mau thả tôi xuống.” Ngụ Vô Tiệ kêu la ầm ĩ giữa đồi xuống.

“Bang” một tiếng rồi lại chợt im lặng, bước chân trầm ổn không ngừng đi về phía trước, Ngụ Vô Tiệ lúc này trợn tròn mắt, lúc thấy hầm để xe mới tỉnh lại, “Lam, Lam Trạ, anh anh đánh... tôi...” Xấu hổ không

dám nói ra hai chữ “mông” (thí thí), Lam Trạm cũng không phủ nhận, nặng nề “Ừ” một tiếng, mở cửa xe, ôm Ngụy Vô Tiện đặt vào trong, ban thân cũng chui vào.

Cửa xe vừa đóng, bởi vì trong góc khuất của hầm xe nên bên trong khá tối, cửa xe cũng dán miếng chắn kính che nốt phần nào, Lam Trạm bỏ nhào vào người Ngụy Vô Tiện, hấn cảm thấy dở khóc dở cười, nhin không được thốt lên: “Lam Trạm, tôi đau.”

Anh nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán hấn, nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi, dừng tại cánh môi, thì thầm trả lời: “Lần này sẽ không.”

Ngụy Vô Tiện “A” một tiếng, Lam Trạm cảm nhận được đầu ngón tay ẩm ướt, nương theo ánh sáng mờ mờ bên ngoài thấy được chút tơ máu. Không biết lấy được từ đâu cái bình nhỏ, ngón tay quét một chút, hướng về phía mông của hấn.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo, thân thể vốn đang căng thẳng nhẹ nhàng thả lỏng.

“Thật xin lỗi, vừa rồi là tôi nóng vội.” Giọng nói của anh mang theo chút run rẩy, ngón tay lặng lẽ vói vào tìm kiếm.

Người dưới thân theo động tác của anh mà chậm rãi mở rộng hai chân “Lam Trạm, vẫn đau.” Nhớ tới phần thân hùng vĩ nóng bỏng vừa rồi, Ngụy Vô Tiện không tự chủ được mà run rẩy.

“Tin tôi.” Nghe Lam Trạm nói vậy, hấn chợt cảm thấy yên lòng, hai ngón tay lặng lẽ vói vào, rồi ngón thứ ba....

“Thả lỏng.” Bên tai vang lên giọng nói của Lam Trạm, cảm nhận được cổ tay của anh đặt lên miệng mình “Nếu đau thì cắn nó.” Sau đó phần thân của anh đâm vào.

“A ——” một tiếng, Ngụy Vô Tiện vẫn không nhin được mà kêu lên, hai tay hấn bấu chặt vào đầu vai Lam Trạm, theo bản năng muốn cắn anh nhưng vẫn nhin xuống, nhẹ nhàng liếm cổ tay đối phương.

Lam Trạm dừng lại, cảm nhận được nơi đó đang hút chặt lấy anh, hít sâu một hơi, hỏi: “Vẫn đau lắm sao?”

Ngụy Vô Tiện thành thật gật đầu, nước mắt đọng trên hàng mi theo động tác mà trượt xuống. Lại nghĩ đằng nào cũng đau, anh dừng ngẩng đầu với lấy môi Lam Trạm, đầu lưỡi không hề kiêng dè bắt đầu dò xét bốn phía, sau đó, hấn cảm nhận được thứ trong cơ thể càng thêm to lớn.

Lam Trạm động thân, hai mắt Ngụy Vô Tiện nhắm lại, môi ra sức dây dưa với môi của đối phương, tay cũng không tự chủ mà ôm cổ anh kéo xuống.

Dần dần phía dưới càng thêm thông thuận phát ra tiếng nước, hấn cũng không thấy đau như vừa rồi nữa,

miệng bắt đầu không dừng được mà lải nhải: “Lam Trạ̣m, sao anh lại biết được mấy thứ này, a....”

“Nhị ca ca, chậm một chút, tôi biết ngay là anh xem sách cấm mà, hừ, hóa ra anh cũng chẳng phải người tốt gì, hừm ~”

Ngụy Vô Tiệ̣n phát hiện hặ́n càng lải nhải, Lam Trạ̣m sẽ càng dùng sức đị̃nh sâu đến tận cùng, sau lại phát hiện như vậy còn thoải mái hơn, lại càng thêm phần khích.

“Trước khi bao dưỡng tôi anh đã muốn thượng tôi rồi hả?”

“Từ lúc nào mà anh thích tôi vậy, thế anh đã từng thích người nào khác chưa thế?”

....

“Im lặng.” Lam Trạ̣m thở họ̉n hệ̉n, nhị̃n không được cặ́n môi hặ́n.

Trong xe nhất thời im lặng, chỉ còn ý xuạ̄n nồng nàn.

Dưới tình huống vai chính biến mất, lam Hi Thần vẫn tự nhiên lôi kéo sự chú ý của mọi người, chủ khách cùng vui.

Theo thành công của tiệc mừng, Lam thị lấy cơ vết thương ở chân Ngụy Vô Tiệ̣n chưa lành, đưa ra một loạt thông báo mới.

Các fan với mấy thông tin hư hư thực thực này cũng đã quen rồi, thấy Idol nhà mình cùng một người đàn ông khác thân thân mật mật đi dạo công viên, thương trường,... mà vị trí của Ngụy Vô Tiệ̣n vẫn luôn là ở Anh, các fan cũng tỏ vẻ bản thân nhìn lặ̀m.

Mỗi lần Giang Trượ̀ng đăng nhập vào Weibo của Ngụy Vô Tiệ̣n, trong lòng nhị̃n không được mà thọ̉t một tiếng “Chết tiệ̣t!”

QT: Là “ái” nhé. Phải nói thế nào nhỉ, nói nói là yêu cũng chưa tới mà lại hơn thích rồi. Bạn nhỏ Tiệ̣n của chúng ta chính là điển hình của kiểu người mất rồi mới thấy hối hận, hơn nữa bạn này còn là kiểu mà cứ lấp la lấp lờng ý, cũng chẳng phải nói như nào nữa. Những ai theo dõi từ đầu sẽ thấy phần lớn tình cảm là từ Nhị ca mà tới, nếu cả đời Nhị ca không nói ra thì bạn học Tiệ̣n của chúng ta cũng sẽ coi nó như kiểu hơn friendzone 1 chút thôi, nên tôi nghĩ tác giả mới để chữ ái này, chưa đến mức yêu nhưng hơn cả thích. Đúng, chính là ý này. Cảm phiền vỗ tay cho bạn nhé vì cái triết lý sâu xa dư này, tổn vài chục tỷ nơ ron với cái đứa không não như bạn rồi. Vỗ tay nhiệt liệt lên nào =)))

Poor Giang cầu ()

====

11. Chương 11

Tối.

Khóe mắt liếc thấy Lam Trạm lên lầu tắm rửa, vốn đang giả vờ chơi game, Ngụy Vô Tiện vươn eo, lấp ló ở cầu thang, nhắm nhắm thời gian, đoán được Lam Trạm đã vào phòng tắm, rón rén chạy lên lầu.

Đến trước cửa phòng tắm, nghe tiếng nước chảy bên trong, Ngụy Vô Tiện cười “đê tiệ”, cởi quần áo, “Cạch” một cái đẩy cửa phòng tắm gào lên: “Cướp đây!”

Nhìn Lam Trạm giật mình tròn mắt, hấn vui vẻ cười tít cả mắt.

Lam Trạm cũng không giận, dùng miếng bọt biển chà sạch bọt trên người, vươn tay kéo Ngụy Vô Tiện vào bồn tắm. Bồn tắm vốn rất rộng, hai người lớn ngồi vào cũng không chật chội.

Ngụy Vô Tiện nhìn nhìn bả vai Lam Trạm, thu lại nét cười, xoa xoa vết cắn mà hấn để lại mấy hôm trước, đau lòng nói: “Lam Trạm, cái này sẽ thành sẹo nhỉ? Xin lỗi, tôi không cố ý cắn anh...”

“Không sao cả.” Lam Trạm kéo tay hấn đặt lên môi hôn, thuận thế kéo người vào trong lòng, hai tay vòng lấy hấn, môi nhẹ nhàng gặm cắn lưng đối phương.

“Hừm, ngứa quá, Lam Trạm...” Ngụy Vô Tiện vịn vẹo, không cảm nhận được ánh mắt kìm chế của người phía sau.

“Em đừng động.” Thanh âm dề nén vang lên, Ngụy Vô Tiện cảm nhận được thứ cứng rắn đang chọc vào mình, ngoan ngoãn ngồi im, nhất thời trong phòng chỉ còn tiếng nước chảy.

“Xin lỗi, buổi tiệc hôm đó không phải tôi cố ý làm em bị thương.” Lam Trạm thấy hấn im lặng, đặt cằm trên vai hấn dịu dàng nói.

Nghe câu đó, Ngụy Vô Tiện đột nhiên hưng phấn, quay đầu nhìn Lam Trạm, cọt nhả: “Không sao, không sao đâu, anh xem không phải chúng ta giờ rất tốt sao, Lam Nhị ca nhất định là lần đầu đi, hô hô hô, đừng ngại đừng ngại, con đường hai ta phải đi vẫn còn rất dài, phu quân sẽ chăm chỉ dạy dỗ cưng.” Dứt lời, hấn “chụt” một tiếng thật kêu lên má anh.

Sau đó, làm gì có sau đó.

Trong phòng tắm không ngừng vang ra âm thanh ái muội, còn kèm theo tiếng Ngụy Vô Tiệp cầu xin tha thứ.

“Lam Nhị ca Lam Nhị ca, ca ca tốt của tôi ơi, mau thả tôi ra đi.”

“Ngài là phu quân ngài là chồng tốt, Ngụy Anh này xin nhận thua.”

“Lam Nhị thiếu gia thủ hạ lưu tình, ngày mai tái chiến.”

Bởi vì eo Ngụy Vô Tiệp bị đau nên lúc hai người tới công viên giải trí đã là buổi chiều. Lam Trạ đã chuẩn bị từ trước nên trong công viên ngoại trừ nhân viên cũng chỉ có hai người họ.

“Lam Trạ, hôm nay công viên vắng quá, thật là lạ.” Ngụy Vô tiệp vừa kéo thấp mũ vừa nói.

“Ừm, tôi đã bao hết rồi.”

Ngụy Vô Tiệp ngạc nhiên, kéo lại cái mũ, liếc thoáng: “Lam Trạ anh cái gì cũng tốt, mỗi tội là cứ thích tiêu tiền linh tinh, tiền nhiều quá rồi hả, anh không đau lòng nhưng tôi đau lắm đó, lần sau đừng lãng phí như vậy nữa. Ế, Lam Trạ, cái xược con thỏ kia đáng yêu quá, tôi muốn mua một cái.”

Vừa quở trách Lam Trạ tiêu tiền linh tinh, Ngụy Vô Tiệp đeo nó lên đầu, cười mị mị nhìn Lam Trạ: “Lam Trạ, thấy tôi dễ thương hông?” Dứt lời hai tay hướng về phía Lam Trạ muốn đeo nó lên cho anh, Lam Trạ giật mình, nghiêng người tránh đi.

“Đến đây nào, Nhị ca ca đừng ngại nha, ở đây cũng không có người khác, mau tới đây, xin anh đó ~” Ngụy Vô Tiệp giả vờ đáng yêu nhìn Lam Trạ một hồi, thấy anh không phản kháng thì dừng cầm đeo cái xược lên cho anh, sau đó cười sặc sụa, thấy anh muốn bỏ xuống vội vàng chạy qua giữ lại.

“Đừng bỏ xuống, ha ha ha ha, chúng ta đi chụp ảnh thôi, ha ha ha” nói rồi rút điện thoại ra tạo dáng, chụp xong tiện tay gửi cho Lam Hi Thần và Giang Trùng.

Ngụy Vô Tiệp trong ảnh cười không thấy tổ quốc đâu, Lam Hi Thần thấy em trai vô cùng vui vẻ, còn Giang Trùng vừa nhìn thấy nó chỉ hận không thể quăng điện thoại đi.

Trên đường về nhà, Lam Trạ dừng xe xuống mua cái gì đó. Một lúc sau quay lại trong tay cầm một cái lồng sắt, Ngụy Vô tiệp nhìn qua gương chiếu hậu thấy một đôi thỏ, một con trắng muốt, con còn lại hơi xam xám, nhìn không được cười hỏi: “Lam Trạ đúng là không đoán được nha, anh thích thỏ con sao? Ha ha ha, đúng là quá đáng yêu, anh rất cuộc còn bao nhiêu bí mật nữa chứ?”

Lam Trạ không để ý tới hấn, về nhà sắp xếp cho lũ thỏ ổn thỏa, liền thực hiện lời hứa ngày hôm qua. Vì thế, ngày thứ ba rời giường, bạn Tiệp vẫn đau eo như thường lệ.

12. Chương 12: Vĩ Thanh

Vừa cho thỏ con ăn xong, thấy Ngụy Vô Tiệm đang ngồi nghiêm túc nghiên cứu dây bình an trên tay, thấy anh bước vào, hắn nghiêm chỉnh ngồi thẳng lưng.

“Lam Trạ, anh tới đúng lúc quá, nút kết này cởi kiểu gì vậy? Anh cởi ra giúp tôi được không?”

“Vì sao?”

“Ấy ấy, anh đừng tức giận, chính là... chính là...” Ngụy Vô Tiệm ngẩng đầu nhìn Lam Trạ, thấy anh nhăn mày vội muốn giải thích, nhưng lời đến cửa miệng rồi lại chẳng thể thốt ra, cứ lắp bắp không ngừng.

“Anh đừng có dùng sợi dây này trói tôi lại, tôi... tôi không cần.” Dứt lời mặt

Nghe lời giải thích của hắn, u ám trên mặt anh mới tản ra một chút, bước tới gần Ngụy Vô Tiệm vừa cởi nút kết vừa nói: “Tôi thấy em rất thích thứ này.” Mặt Ngụy Vô Tiệm đỏ bừng, tổng lòng thầm nghĩ, đúng là da mặt có thể đổi cho nhau mà, Lam Trạ dạo này mặt càng ngày càng dày, còn da mặt hắn càng lúc càng mỏng, động tí là đỏ ửng.

“Nhưng đây là dây bình an, nếu em không muốn đeo trên tay vậy thì mang trên chân vậy.” Dứt lời anh liền cúi người buộc dây lên cổ chân hắn, Ngụy Vô Tiệm lại cảm thấy có chút bất an. (*Play tình thú =*)))

Quả nhiên, buổi tối nhận từng đợt tấn công của Lam Trạ, Ngụy Vô Tiệm giữ không nổi, hai chân hắn bị anh buộc lại, tiếp tục miệt mài làm việc khiến Ngụy Vô Tiệm sợ đến tái mặt.

Hôm sau thức dậy, eo hắn không những xót mà chân cũng run đến đứng không nổi, cho nên, dây bình tốt hơn là nên buộc ở cổ tay.

Hai người lẫn lộn chán chê ở nhà cả tháng, Lam Trạ vẫn phải về công ty. Tuy rằng mỗi ngày sớm đi sớm về, trước khi Ngụy Vô Tiệm rời giường trở lại nhưng thi thoảng lúc Ngụy Vô Tiệm thức dậy cũng không thấy anh ở nhà, hắn cũng ngồi ở nhà, chơi với thỏ con, ngồi trông mong Lam Trạ sớm về.

Hôm nay thức dậy cứ theo thói quen ngồi ngáy người, lũ thỏ cũng theo thói quen mà ngóc cùng hắn một lúc, đi loanh quanh một hồi, chán đến nỗi hắn muốn lên giường tiếp tục nướng, nhưng vừa vào phòng lại nhớ đến thư phòng bí mật của Lam Trạ. Hắn quyết định mở mật mã, vào phòng xem ảnh.

Đứng cười ngốc một hồi, hắn ngồi lên ghế dựa, vắt chân chữ ngũ cười ngô nghê, không ngờ chân lại dưng vào một quyển sổ. Quyển sổ rơi xuống, mấy tờ giấy kẹp trong đó cũng rơi ra.

Ngụy Vô Tiệm lẩm bẩm: “Tiểu cũ kỹ () chẳng gọn gàng gì cả.” Vừa cúi người nhặt lại sổ cùng giấy tờ đặt lên bàn, hắn lại thấy nét bút mạnh mẽ hữu lực của Lam Trạh trên tờ giấy: “Giang Yếm Ly, bệnh viện Giang Tân, khoa nội khu 2 giường 7.”

Ngụy Vô Tiệm cảm thấy vô cùng khó hiểu, Tiểu cũ kỹ viết số phòng bệnh của chị làm gì vậy, a, tại sao Tiểu cũ kỹ lại biết số phòng bệnh của chị?

Lật tiếp mấy tờ, lại thấy một trang đầy nét chữ thanh tú, chắc là chữ của phụ nữ, nhìn nhìn chút, đây rõ ràng là công thức canh củ sen hầm xương, hơn nữa viết rất tỉ mỉ, củ sen cần to như nào, xương nấu trong bao lâu mới cho củ sen rất chi tiết, Ngụy Vô Tiệm nghiêm túc nhìn, chữ này, giống chữ của ... chị?

Hắn lại cẩn thận suy nghĩ, chẳng trách thủ nghệ của của Lam Trạh tốt như vậy, canh nấu ngon như thế, hóa ra là được chị dạy cho.

Ngụy Vô Tiệm nhận ra, chuyện Lam Trạh vì hắn làm, tương đối nhiều.

Lật thêm mấy tờ, thấy vài bức ảnh, là lễ Giáng Sinh năm ngoái, lễ cưới của chị, hình như là trước cổng nhà Lam Trạh, hắn uống say bí tỉ treo trên người anh, Ngụy Vô Tiệm cười hắc hắc, cảm thấy dường như đang ăn đậu hủ của Lam Trạh.

Lại thấy có bức ảnh hắn hôn Lam Trạh? Ngụy Vô Tiệm thấy mắt mình chắc mờ rồi, hoặc là nhìn nhầm? Nhìn kỹ lại, đây là, Lam Trạh hôn hắn??? Ày, ánh trăng hôm đó sao lại đẹp vậy chứ, cho nên, hắn... nhìn nhầm rồi, đúng chứ?

Hắn đắc ý rung chân: “Hô hô, hóa ra Tiểu cũ kỹ đã sớm thích mình rầu.”

Lật thêm mấy tờ, đều là ít báo cũ được cắt ra, không ngoại lệ, vẫn là hắn. “Tân vương phẩm đỏ Ngụy Vô Tiệm”, “Ca sĩ mới Ngụy Vô Tiệm”, “Ngụy Vô Tiệm cần quét giải thưởng”, “Tân ca vương Ngụy Vô Tiệm chơi đại bài?”, “Nội chiến Thường thị: Người mới bị đóng băng.”

Hóa ra Lam Trạh vẫn luôn quan tâm hắn nhiều đến vậy, chợt cảm thấy trong lòng ấm áp, khóe miệng không tự chủ khẽ cong.

Lúc ngẩng đầu lên, Lam Trạh đã đứng cạnh hắn từ lúc nào.

Lúc anh về nhà, không thấy Ngụy Vô Tiệm đâu, nghĩ rằng hắn đã bỏ đi, không ngờ lại thấy hắn trong thư phòng.

Ngụy Vô Tiệm vừa thấy Lam Trạh, vội đặt quyển sổ xuống, ôm lấy anh, bên tai Lam Trạh nghiêm túc nói: “Lam Trạh, anh vô cùng tốt, tôi thích anh, tôi yêu anh, tôi muốn mỗi ngày đều ở cạnh anh.”

Nghे tiếng tim đập thành thịch trong lòng ngực, vừa muốn ôm hắt chặt thêm một chút, người kia đã lùi lại, cười cợt nhả: “Tiểu cũ kỹ, anh mau đến đây, mấy thứ này là cái gì vậy, đúng là khiến người ta thấy mắc cỡ mà. Nói, thích anh đây từ lúc nào, có phải anh đây đẹp trai ngồi ngồi, bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo phải hông?”

Vố tướng Lam Trạm sẽ mắg hắt hồ nháo, lộn xộn các kiểu, không ngờ tai đối phương đỏ bừng, “Ừ” một tiếng rồi đề hắt lên bàn, lấy phu chấn cương.

Kỳ nghỉ Quốc khánh, Lam thị tổ chức một buổi biểu diễn kỷ niệm bảy năm vào nghề cho Ngự Vô Tiệп.

Hắt đặc biệt thay một bộ âu phục chỉnh chu, tuy rằng sân khấu bài trí không giống với yêu cầu của hắt lắm, nhưng vẫn khiến nhóm fan mê muội không ngừng hét chói tai.

Sau khi kết thúc màn cảm ơn tổ quốc boss cùng fan, Ngự Vô Tiệп cường điệu nói: “ Tôi muốn cảm ơn chị tôi, Giang Yếm Ly, nhiều năm qua vẫn luôn chu đáo chăm sóc tôi, bạn tốt Giang Trườg, người mà dù tôi làm gì vẫn luôn ủng hộ, tuy rằng cậu ấy cũng chẳng tình nguyện làm, còn có Ôn Ninh. Tôi biết mọi người vẫn thường gọi cậu ấy là tiểu thiên sứ, họ đều là thiên sứ của tôi.” Kim Tử Hiệп ngồi dưới khán đài không ngừng an ủi vợ mình đang lau nước mắt, khoe mắt Giang Trườg cũng phiếm lệ quang, các fan thì không ngừng gào thét tên Ngự Vô Tiệп hoặc tên Ôn Ninh.

Ngự Vô Tiệп dừng một chút, tiếp tục: “ Nhưng ngày hôm nay, người tôi muốn cảm ơn nhất, anh ấy lại không ở đây, tôi vẫn muốn cảm ơn vì người đó vẫn chưa từng rời bỏ tôi, cẩn thận chăm sóc, nói anh ấy đưa than giữa ngày đông lạnh cũng được, dẹt hoa trên găm cũng chẳng sao, cũng vẫn là anh ấy. Tôi muốn mượn nơi này, nói cho anh ấy và cả thế giới biết...” Ngự Vô Tiệп hít sâu một hơi, vô cùng trịnh trọng nói: “Lam Trạм, em yêu anh.”

Dưới khán đài các fan trầm mặc một giây, sau đó toàn trường bùng nổ, sôi nổi kêu lên: “Ngự Vô Tiệп, chúng em cũng yêu anh.”

Kết thúc buổi biểu diễn, Ôn Ninh gọi điện cho Lam Hi Thần thông báo chút tình huống, suốt đêm anh triệu tập hội nghị, để tổ công tác xã hội ứng phó tất cả. Come out thì come out đi thể càng tốt, dù sao anh cũng không muốn thấy em trai yêu đương vụng trộm nữa.

Giang Trườg cũng không tới cánh gà, buổi biểu diễn vừa kết thúc, cậu hừ hừ khó chịu đi trước, trước khi đi chị có hỏi cậu: “A Trườg, em xem A Anh cũng tìm được nửa kia của mình rồi, em cũng mau lên nha.” Giang Trườg nghe vậy càng tức giận, nhìn thấy người nào cũng thấy bực tức, vừa về đến nhà đã đăng Weibo: “Anh em tốt chơi với nhau từ nhỏ come out.”

Lúc Ngự Vô Tiệп ra khỏi hậu trường, hắt lại nhìn thấy Lam Trạм vốn dĩ đang đi công tác đang đứng đó, âu phục anh mặc cũng giống hắt hắt. Thực chất đây là âu phục dêu, lúc anh đưa hắt đi may âu phục thì đã yêu cầu làm một bộ y hệt, nhưng bởi vì lúc đó quan hệ giữa hai người vẫn chưa tốt lắm, cho nên đến sau này Ngự Vô Tiệп mới biết được.

“Lam Trạм sao anh lại tới đây?”

“Lúc đứng ở phi trường, tôi xem được buổi phát sóng trực tiếp của em, cho nên, tới đây.”

Mấy lời sau đó cũng chẳng lọt tai Ngụy Vô Tiệp nữa, hắn bỏ nhào vào lòng anh, không chút do dự mà hôn lên.

Sau khi come out, nhân khí của hắn không ngừng tăng lên, thi thoảng có mấy bạn diễn nam cố tình tiếp cận hắn nhưng bởi vì bằng sơn Lam Trạm ngăn cản cũng xấu hổ rút lui. Thỉnh thoảng có vài người không sợ chết muốn xin số điện thoại của hắn, Ngụy Vô Tiệp sẽ vô cùng khoa trương ôm cổ Lam Trạm trả lời: “Xin lỗi, tôi đã có chồng rồi.” Có lần Lam Hi Thần cũng ở bên cạnh hai người, anh cảm thấy vô cùng ngại ngùng nhưng nhìn về phía em trai, thấy anh vui vẻ đến mức muốn bay lên trời.

Năm qua, đến mùa hè, Lam Trạm chọn một buổi tối, đưa Ngụy Vô Tiệp đến chỗ hồ lúc trước hai người đi thu âm, xuống xe, leo lên du thuyền, Lam Trạm vẫn nắm tay Ngụy Vô Tiệp không rời.

Du thuyền thiết kế mở, boong tàu cũng được sửa lại, bàn gỗ nhỏ, đệm bô đoàn, Ngụy Vô Tiệp thuận thể ngồi xuống, Lam Trạm đứng bên cạnh hắn, thấy người kia lười biếng dựa vào người mình anh cũng lười quản hắn.

Lúc du thuyền chậm chậm đến giữa hồ, Lam Trạm bảo Ngụy Vô Tiệp ngồi hẳn hoi rồi đi lấy đồ, để hắn hoang mang khó hiểu chờ đợi.

“Oa, Nhị ca ca anh đối với Tiệp Tiệp thật tốt.” Ngụy Vô Tiệp nhìn Lam Trạm cầm rượu thịt nhện không được bán manh, Lam Trạm không quản hắn, chỉ đổ đầy ly rượu, nói: “Đây là rượu tự ủ Lam thị, Thiên Tử Tiểu, em thử chút đi.”

Ngụy Vô Tiệp uống một hớp, nhìn ánh trăng bàng bạc, ngồi xuống cạnh anh, hỏi: “Lam Trạm, có phải mỗi lời em nói, anh đều nhớ kỹ phải không?”

Lam Trạm không vội trả lời, anh ôm chặt đối phương, nhàn nhạt đáp: “Hồ này, thuyền này, sau này đều là của em.*”

*Ý ảnh là sau này ảnh đều là người của Tiệp Tiệp ời, ăn chươi gì có anh bao tất =)))

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-dao-to-su-dong-nhan-van-ba-dao-tong-tai-yeu-thuong-ta>